

Processkrift A

Retten i Aalborg,
sag BS 50/2007 og BS 235/2007

Foreningen af danske Videogramdistributører
v/advokat Johan Schlüter
Højbro Plads 10
1200 København K

som mandatar for foreningens medlemmer
mod

Laserdisken
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Jeg, sagsøgte, nedlægger følgende påstande:

Over for sagsøgernes påstand 1:

Principalt: Afvisning. Subsidiært: Frifindelse.

Over for sagsøgernes påstand 2:

Frifindelse.

Over for sagsøgernes påstand 3:

Principalt: Afvisning. Subsidiært: Frifindelse.

Over for sagsøgernes påstand 4:

Principalt: Afvisning. Subsidiært: Frifindelse.

Sagsøgte nedlægger følgende selvstændige modpåstand:

Sagsøgerne tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører, at ophavsmandens (eventuelle) forbud mod spredning af eksemplarer af et værk, der er bragt på markedet af ham eller med hans tilladelse uden for EØS-området, får retskraft i henhold til ophavsretsloven, men ophavsretslovens § 19, stk. 1 pålægger ikke en forhandler en pligt til at erhverve positivt samtykke, før han viderespreder et eksemplar af et værk, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med hans tilladelse uden for EØS-området.

LASERDISKEN

Anmodning om særskilt behandling og afgørelse, jfr. § 253, stk. 1 og 2

Med henvisning til rpl. § 253, stk. 1 og 2 anmodes om, at sagsøgernes påstand 1, såfremt den ikke afvises, og modpåstanden udskydes til senere behandling, og at behandlingen af påstand 4, såfremt den ikke afvises, foreløbig begrænses til at omfatte de erstatningsretlige betingelser vedrørende culpa og tabsbegrænsning. Dermed udskydes spørgsmålet om en evt. erstatnings størrelse og anvendelsen af det bevissikrede materiale.

Anmodningen begrundes i ønsket om at fremme sagen og undgå principielle spørgsmål, der er omfattet af sag BS 38A-4743/2009 (Hans Kristian Pedersen mod Domstolsstyrelsen).

Sagsfremstillingen vil herefter indeholde følgende afsnit:

- 1) Sagsøgernes simple, men *misvisende* sagsfremstilling
- 2) Fogedforretningens reelle formål
- 3) Det angivne formål med regional konsumtion
- 4) Kommissær Mario Montis opfattelse af importrestriktioner
- 5) De to fortolkninger og deres virkninger
- 6) Kort om valget af den korrekte fortolkning
- 7) Mit forlig med videobranchen i januar 2003
- 8) Oprettelsen og nedlæggelsen af Laserdisken ApS
- 9) Adfærdsændringerne den 29. november 2005
- 10) De enkelte påstande

1) Sagsøgernes simple, men *misvisende* sagsfremstilling

Den 29. november 2005 blev jeg angrebet på baggrund af en sagsfremstilling som denne:

“Det fremgår af ophavsretslovens § 19, at salg af importerede dvd-film fra tredjelande kræver tilladelse af rettighedshaveren. Mine klienter har distributionsrettigheder til et stort antal film i Danmark, og ingen af dem har givet tilladelse til sagsøgte. Han har igennem en årrække alligevel solgt et stort antal importerede film. Det er vigtigt, at den ulovlige handel standses øjeblikkeligt, og at mine klienter får adgang til at undersøge omfanget af det ulovlige salg med henblik på at kunne opføre et erstatningskrav.”

Det er kort, klart, let at forstå og bekræftes af ophavsretslovens umiddelbare ordlyd. Fra en rent menneskelig synsvinkel forstår jeg godt, at fogedretten lod sig overbevise, men det er alligevel et godt princip at høre begge parter. Både fogedretten og Vestre Landsret i kæremålene fandt det imidlertid unødvendigt, og det fik afgørende betydning for sagernes videre behandling.

Da det viste sig, at sagsøgernes advokat fejlagtigt havde angivet Laserdisken ApS som rekvisitus i stedet for mig, blev ansvaret af fogedretten og Vestre Landsret urigtigt pålagt mig, og det blev brugt som grundlag for at suspendere mine grundlæggende rettigheder. I stedet fik sagsøgerne lov at reparere fejlen ved at indlevere en ny rekvisition *efter* fogedforretningen.

Fogedretten havde under fogedforretningen den 29. november 2005 stillet i udsigt, at jeg ville få adgang til den ønskede bevisførelse i justifikationssagen, men formalitetsindsigelsen ændrede dette. Sagsøgernes sagsfremstilling blev derefter uden videre lagt til grund, og fortolkningsstriden blev ignoreret. En korrekt afgørelse forudsætter imidlertid, at retten iagttager

at der siden den 29. oktober 2002 har været to fortolkninger af ophavsretsloven i spil, at jeg åbent agerede efter sagsøgernes advokats egen *daværende* fortolkning, at jeg i 2003 gjorde det let for sagsøgerne at undgå eventuel uønsket parallelimport, og at parallelimport for alle sagsøgeres vedkommende blev indstillet i 2005.

2) Fogedforretningens reelle formål

Retssagerne mod mig og Laserdisken ApS er en illustration af den problemstilling, Clement Salung Petersen behandlede i ph.d.-afhandlingen "*Immaterialrettigheder og foreløbige forbud*". Afhandlingen blev udgivet på Jurist- og Økonomforbundets Forlag i 2008. I Advokaten 2/2009 blev hovedlinierne trukket op i artiklen "*Nem adgang til fogedforbud åbner for misbrug*". På side 26 i bladet konkluderes følgende:

"Risikoen for, at der gennem fogedforbud gennemtvinges retspositioner i strid med den materielle ret, indebærer derfor her en risiko for en de facto udvidelse af den immaterialretlige beskyttelse i strid med den samfundsmæssige afbalancering af rettighederne, som den materielle immaterialret bygger på."

Det faktum, at sagsøgerne i en årrække har formået at undgå en retlig undersøgelse af regional konsumtion til fordel for den fortolkning, der stiller den kommercielle internationale medieindustri og dens danske samarbejdspartnere bedst, viser, at der er tale om mere end en risiko.

Den reelle tvist: Uenigheden om ophavsretslovens fortolkning efter ændringen i 2002

Allerede under behandlingen af lovforslaget i efteråret 2002 var der to fortolkninger i spil, og der var et misforhold mellem lovforslagets importbegrænsende virkning og en tale om import af dvd-plader, der blev holdt året før af EU-kommissionens kommissær for konkurrence.

Der er to måder, hvorpå en sådan uoverensstemmelse kan afgøres:

- 1) En almindelig principiel retssag mod det ansvarlige ministerium
- 2) Anvendelse af fogedretten og muligheden for en ensidig sagsfremstilling

Rettighedshavernes fordel i at have nem adgang til fogedretten

Kun indehavere af immaterielle rettigheder kan bruge mulighed nr. 2, men den blev udnyttet til fulde af sagsøgerne til på et ensidigt grundlag at opnå fogedrettens *de facto* anerkendelse af den fortolkning, sagsøgerne ønsker.

I dette processkrift vil jeg redegøre for min skepsis overfor den ændrede ophavsretslov, hvilket førte til sagsanlægget mod kulturministeriet den 19. februar 2003, men gennemgangen af den rigtige løsning udskyder jeg til modpåstandens behandling. Her er det kun relevant, at Østre Landsret forelagde 2 præjudicielle spørgsmål om infosoc-direktivet for EF-domstolen den 16. november 2004, og at EF-domstolen afsagde dom den 12. september 2006.

Fogedforretningen den 29. november 2005 foregreb således den regulære undersøgelse, jeg havde iværksat to år før med anvendelse af almindelige retsmidler. Sagsøgerne opnåede herved

at undgå mine indsigelser, før de havde fået et tilsagn fra fogedretten om at gennemføre fogedforretningen (fogedretten tillod en uvarslet fogedforretning på grund af *sagens karakter*, og den henviste den af mig ønskede bevisførelse til justifikationssagen), og at den ønskede fortolkning blev *de facto* anerkendt uden en retlig undersøgelse.

Tilfældigvis angav sagsøgerne forkert rekvisitus på forbuds- og bevissikringsrekvisitionen, og det kom til at vise, at Vestre Landsret slet ikke læste mine skriftlige indlæg, selvom sagen blev behandlet på skriftligt grundlag. Det øgede tilsyneladende landsrettens modstand mod at undersøge den uenighed, det hele drejer sig om, for det blev også ignoreret i kæremål 2.

Selvom det skulle vise sig, at spørgsmålet omsider realitetsbehandles i nærværende sag, bør sagsøgernes anvendelse af fogedretten give anledning til politiske overvejelser.

3) Det angivne formål med regional konsumtion

Princippet om international konsumtion, der medfører, at enhver har ret til at sprede værks-eksemplarer, der er bragt på markedet af ophavsmanden selv eller med dennes tilladelse, blev i artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 (infosoc-direktivet) afløst af princippet om regional konsumtion, hvorefter den lovgivne ret til spredning er begrænset til eksemplarer, der er bragt på markedet i EØS-området. Ændringen blev gennemført i ophavsretslovens § 19, stk. 1.

Da lovforslaget blev fremsat i Folketinget den 2. oktober 2002, troede alle først, at loven ville forhindre import af kulturværker fra tredjelande. Politikerne var modstandere af forslaget og i tvivl om, at det var forstået rigtigt, så lovforslaget blev særligt belyst på et ekspertmøde.

Det fremgår af direktivforslaget den 12. december 1997, at gennemførelsen af det indre marked nødvendiggør et valg mellem international konsumtion og regional konsumtion på fællesskabsplan. Det indre marked forstyrres, medmindre alle medlemsstater anvender samme princip. Begrundelsen for at vælge regional konsumtion frem for international konsumtion fremgår mere eller mindre direkte af følgende lovforarbejder:

- 1) Parlamentets betænkning den 28. januar 1999
- 2) Kulturministeriets notat den 29. oktober 2002
- 3) Mogens Koktvedgaards redegørelse på ekspertmødet den 13. november 2002

ad 1) Parlamentets betænkning:

Indførelsen af regional konsumtion fylder ganske lidt i Kommissionens forslag og Parlamentets betænkning og indstilling, og intet sted så meget som antydes, at EU ønsker at begrænse EU-borgernes adgang til værker fra tredjelændene. Af Parlamentets betænkning den 28. januar 1999 fremgår det tværtimod, at direktivet *ikke* indskrænker brugernes adgang til værkerne. Det fremgår dog også, at direktivet vil styrke ophavsmændene over for den globale konkurrence:

“Direktivforslaget er udtryk for en bestræbelse på at opnå balance mellem rettigheder og interesser, som er meget forskellige og ofte modstridende, nemlig rettighedshavere, multimedie-underholdningsindustrien og brugerne. På den ene side skal ophavsmændenes kreativitet sikres og styrkes over for den globale konkurrence, og på den anden side må der hverken ske en indskrænkning af erhvervslivets muligheder for innovation eller interesserne hos dem, som ønsker at få adgang til frembringelserne.

ad 2) Kulturministeriets notat:

Kulturministeren forklarede under førstebehandlingen i Folketinget den 23. oktober 2002, at valget af regional konsumtion hovedsageligt har at gøre med bøger fra det engelsksprogede marked. Det blev uddybet i notatet om *“den ophavsretlige eneret til spredning og konsumtion heraf - parallelimport og specialimport”* af 29. oktober 2002, hvor det fremgår af eksemplet på side 5, at et flertal ønskede at beskytte britiske forlæggere mod parallelimport fra USA:

“En britisk forlægger udgiver en bog af en britisk forfatter. Bogen sælges i Storbritannien til fx. 300 kr. Samtidig udgives bogen i USA via en amerikansk distributør. Fordi USA er et større marked, og fordi konkurrencen dér er skarpere, sælges bogen i USA til fx. 200 kr. Denne prisforskel gør det tillokkende for britiske parallelimportører at erhverve eksemplarer af bogen i USA og videresælge i Storbritannien til mindre end 300 kr. For at beskytte den britiske forlægger, går Storbritannien imod international konsumtion, således at parallelimporten af bøgerne fra USA ikke vil være tilladt.”

LASERDISKEN

ad 3) Professor Mogens Koktvedgaards redegørelse:

På ekspertmødet i Kulturudvalget den 13. november 2002 redegjorde professor Mogens Koktvedgaard for parallelimport. Måske foranlediget af min pressemeddelelse den 21. oktober 2002 og Jakob Stegelmans artikel "Det kulturelle jerntæppe" i Berlingske Tidende den 26. oktober 2002 indledte han sin redegørelse med at berolige politikerne:

"Det er også over for mange politikere fremstillet som om, at det er så og så frygteligt for landet. Jeg vil gerne nedtone debatten ved at sige, at det spiller en meget, meget beskeden rolle her i landet. En meget beskeden rolle."

Professor Mogens Koktvedgaard redegjorde for formålet med regional konsumtion med et eksempel, der ligesom kulturministerens tager udgangspunkt i en engelsk forfatter, der skriver en bog og udgiver den i England. Forfatterens levebrød er det engelske marked, men han vil gerne have en ekstra afsætning f.eks. i Indien. Folk i Indien har ikke så mange penge, så for at få en afsætning dér sælges bogen i Indien til en særlig lav pris. Problemet med international konsumtion er, at parallelimportører har en ret til at købe de billige eksemplarer i Indien og sælge dem i England. Dermed undermineres det engelske marked, som den engelske forfatter skal leve af. Professor Mogens Koktvedgaard konkluderede:

"Denne engelske forfatter skal altså leve af det, han kan tjene på det engelske marked, og det engelske marked vil blive torpederet, hvis vi tillader importen fra Indien. Hvem skal vi så give retten til? Hvem skal vi beskytte i sådan en situation? Det er den foreslåede regel, at vi skal beskytte forfatteren."

Ifølge professor Mogens Koktvedgaard handler det for forbrugerne om ganske få kroner, mens det for ophavsmanden (forfatteren) er af ganske stor betydning, at han kan beskytte sig mod den "torpedering" af det marked, han skal leve af.

Konklusion: EU vil beskytte hjemmemarkedet for EUs egne ophavsmænd

International konsumtion giver enhver importør en ret til at sælge udgivne værkseksemplarer, uanset hvor i verden de er bragt på markedet. Regional konsumtion afskaffer denne ret, så en EU-forfatter kan beskytte hjemmemarkedet mod parallelimport af billige bøger fra tredjelande.

4) Kommissær Mario Montis opfattelse af importrestriktioner

Det vigtigste dokument om den tilsigtede virkning af infosoc-direktivets artikel 4 var dengang Mario Montis tale i Stockholm den 11. juni 2001 (kort efter infosoc-direktivets vedtagelse). I egenskab af kommissær for konkurrence holdt han en tale med titlen "Content, Competition and Consumers: Innovation and Choice" i anledning af European Competition Day. Han kom ind på dvd-systemets regionskoder, som mange forbrugere havde klaget over, fordi de på grund af koderne blev forhindret i at afspille importerede amerikanske dvd-plader. Han sagde:

"Whilst the prices of many products are higher in the EU than in the US, the major film production companies in agreement with the major equipment manufacturers have introduced a worldwide regional coding system for DVDs. Under this system, a DVD sold in one of the world's six regions cannot be played on a DVD player sold in another region. The thrust of the complaints that we have been receiving is that such a system allows the film production companies to charge higher DVD prices in the EU because EU consumers are artificially prevented from purchasing DVDs from overseas."

LASERDISKEN

As a direct result of these complaints, we have initiated contacts with the major film production companies. We will examine closely what they have to say. Whilst I naturally recognize the legitimate protection which is conferred by intellectual property rights, it is important that, if the complaints are confirmed on the facts, we do not permit a system which provides greater protection than the intellectual property rights themselves, where such a system could be used as a smoke-screen to allow firms to maintain artificially high prices or to deny choice to consumers."

Talen vedrørte specifikt et system, som går videre end den ophavsretlige beskyttelse, og som kan bruges som røgslør for kunstigt høje priser og fratage forbrugerne et valg. Direktivet har præcis den virkning for den amerikanske medieindustri, hvis regional konsumtion betyder, at import fra USA er forbudt. På den baggrund kunne Mario Monti med henvisning til direktivet forklare, at EU ikke længere tillader dvd-film fra USA, medmindre industrien selv ønsker det.

Men han gjorde det stik modsatte, så der er noget, der ikke stemmer. Hvis regional konsumtion betyder forbud mod import fra USA, er der modstrid mellem infosoc-direktivet og konkurrencereglerne i Mario Montis fortolkning. Hvorfor skulle regionskoder, som er lette at bryde, og som ikke håndhæves, være et problem i forhold til konkurrencereglerne, når EU med infosoc-direktivet selv indfører et sådant system, som endda håndhæves af fogedretterne?

Det er i den forbindelse naturligt at stille følgende spørgsmål: Hvilken interesse skulle EU have i at indføre et system, som gør det muligt for den amerikanske medieindustri at tage højere priser for deres varer i EU end i resten af verden?

5) De to fortolkninger og deres virkninger

Det tiltrædes, at afskaffelsen af international konsumtion var et farvel til importørens *ret* til at sælge importerede værkseksemplarer, men intet tyder på, at EU slet ikke vil have kunst fra tredjelande i EU. Det omtvistede spørgsmål er, hvilken betingelse, der skal være opfyldt, før jeg som importør må sælge det. Sagsøgerne lader som om, at der kun er én mulighed, men der findes *to*, og de kan føres tilbage til ordlyden af infosoc-direktivets artikel 4, stk. 1:

"Medlemsstaterne tillægger ophavsmænd eneret til at tillade eller forbyde enhver form for spredning til almenheden ved salg eller på anden måde af deres originalværker eller eksemplarer heraf."

I praksis er der afgørende forskel på, om eneretten giver ophavsmanden en eksklusiv ret til at *tillade* spredning, så salg af eksemplarerne er forbudt uden hans udtrykkelige tilladelse, eller om han får en ny eneret til at *forbyde* spredning af eksemplarer, han allerede har udgivet.

Indledningsvis skal man være opmærksom på, at formålet med en udgivelse normalt er at sælge de udgivne eksemplarer. Kun hvis de udgivne eksemplarer sælges, kan ophavsmanden til værket tjene penge på sin skabende indsats. Det er selve *formålet* med en udgivelse, at de udgivne eksemplarer sælges.

Hvis man i stedet vælger at betragte et salg af et udgivet eksemplar som en udnyttelse, der kræver en aftale med rettighedshaveren, skal man være opmærksom på, at det i sagens natur også betyder, at rettighedshaveren ikke kan sælge noget, medmindre han indgår en aftale først. Det kommer ud på ét, om man kalder det en "*ret*" til at tillade eller en "*pligt*" til at tillade.

Som forfatter og rettighedshaver til flere bøger priser jeg mig lykkelig over, at EU kun har givet denne "*ret*" til ophavsmænd i tredjelande og ikke til ophavsmænd i EU. Hvis jeg skal indgå aftaler med alle boghandlere som betingelse for, at mine bøger kan sælges lovligt, vil jeg næppe sælge ret mange eksemplarer. En sådan anskuelse savner simpelthen sund fornuft.

LASERDISKEN

De praktiske virkninger af de to fortolkninger

Det har betydning for valget af den rette fortolkning at vurdere de praktiske virkninger af hver fortolkning. Det afhænger af situationen, og hvem man er, om lovændringen overhovedet har en virkning. I det følgende beskrives de to fortolkninger set fra fire forskellige synsvinkler:

- A) Nationale rettighedshavere, der opererer på et lokalt marked i EU
- B) Lokale rettighedshavere i tredjelande, der opererer på et lokalt marked uden for EU
- C) Internationale rettighedshavere med salg i EU og uden for EU
- D) Borgerne

	Fortolkning 1 “en ret til at forbyde”	Fortolkning 2 “en ret/pligt til at tillade”
A: Nationale rettighedshavere	Ingen ændring (fortsat konsumtion)	Ingen ændring (fortsat konsumtion)
B: Lokale rettighedshavere i tredjelande	Ingen ændring (fortsat fri adgang)	NYT: Administrative krav skal opfyldes, før salg i EU er tilladt
C: Internationale rettighedshavere	NYT: Ret til at forbyde parallelimport ved udøvelse af den nye eneret	NYT: Parallelimport er forbudt. Områdebeskyttelse kan opnås ved passivitet
D: Borgerne	Ingen ændring (kulturudvalget bevares)	NYT: Kulturudbuddet indskrænkes

A: Nationale rettighedshavere

For EUs egne ophavsmænd betyder lovændringen intet, når de udgiver værkerne i EU. Der er fortsat konsumtion i EU, og de udgivne eksemplarer må spredes frit og kan sælges af enhver.

B: Lokale rettighedshavere i tredjelande

Fortolkning 1 påvirker ikke mine muligheder for at importere og sælge filmen “*Fong Sai Yuk*”, der kun er udgivet i Hong Kong. Fortolkning 1 ødelægger ikke filmskaberens mulighed for at tjene lidt ekstra på sin film på det internationale marked, hvis der er en efterspørgsel. Der er engelske tekster på dvd-udgivelsen, så tilsyneladende har rettighedshaveren forsøgt at gøre udgivelsen attraktiv også for købere uden for Hong Kong. Hvis der er interesse for den rundt om i verden, vil markeds kræfterne - Adam Smiths “usynlige hånd” - forbinde rettighedshaver og køber via forhandlere som Laserdisken.

Hvis domstolene derimod vælger fortolkning 2, eller ligesom fogedretten overser, at der findes en anden mulighed, fratages de lokale rettighedshavere virkningen af den usynlige hånd, og deres værker vil ikke blive tilbudt til interesserede filmsamlere rundt om i verden.

Bag fortolkning 2 ligger en usædvanlig (og udokumenteret) forestilling om, at det er til skade for en ophavsmand, at hans udgivne eksemplarer sælges, og at EU har valgt at beskytte netop ophavsmænd i tredjelandene, mens EUs egne ophavsmænd fortsat skal “finde sig i”, at deres udgivelser i EU må sælges, uden at de kan gøre noget for at forhindre det.

LASERDISKEN

Hvis loven kræver, at jeg skal have ulejlighed med at kontakte ophavsmanden, før jeg må sælge "Fong Sai Yuk", skal ophavsmanden tilsvarende have ulejlighed med at udstede udtrykkelige tilladelser for at bevare adgangen til at sælge de udgivne eksemplarer i EU. Den ulejlighed var ikke nødvendig tidligere, så i bedste fald er der tale om en ny administrativ belastning.

Håndhævelse af fortolkning 2 vil imidlertid reelt betyde, at det er slut for ophavsmanden til "Fong Sai Yuk" at sælge filmen i Danmark. Han vil miste den ekstra indtægt, han før havde af et mersalg i Danmark. Laserdisken sælger filmen for 79 kr, og omkostningerne ved at finde frem til ophavsmanden, hvis det overhovedet kan lade sig gøre, vil langt overstige indtægterne fra det beskedne salg, der kan forventes i Danmark. Jeg vil ikke forsøge at indhente 50.000 tilladelser for at bevare udbuddet af usædvanlige titler i Laserdiskens sortiment. Hvis fortolkning 2 vælges og håndhæves, er Laserdisken nødt til at indstille sin specialimport.

C: Internationale rettighedshavere

Her må der skelnes mellem EUs egne ophavsmænd, som har mulighed for en ekstra omsætning i tredjelandene, og den fortrinsvis amerikanske medieindustri med kommercielle produkter, der efterspørges og afsættes i EU via datterselskaber og samarbejdspartnere.

1) EU's egne ophavsmænd

Mogens Koktvedgaard sagde, at lovændringen kun vil få en ret beskeden betydning i Danmark, men i sjældne tilfælde *kan* den gøre en forskel: I 2001 udkom tv-serien "Riget" (instrueret af Lars von Trier for Zentropa) i Hong Kong, og Laserdisken importerede nogle eksemplarer. Hvis Lars von Trier føler, at salget generer distributionen i Danmark, kan han med den nye lov og fortolkning 1 forbyde parallelimport. Den mulighed havde han ikke i 2001, hvor et forbud var uden retskraft, fordi international konsumtion giver Laserdisken som forhandler en *ret* til at parallelimportere. Under regional konsumtion har Laserdisken mistet den ret, mens Lars von Trier i stedet har fået en ny *ret* til at forbyde uønsket parallelimport.

Mogens Koktvedgaard sagde ikke direkte i sin redegørelse, om loven skulle fortolkes efter fortolkning 1 eller fortolkning 2, men fortolkning 1 opfylder præcist formålet.

2) Den amerikanske medieindustri

Et Hollywoodselskab kan via en dansk samarbejdspartner sikre, at den danske dvd-udgivelse ikke konkurrerer med den amerikanske. Efter fortolkning 1 kan selskabet som udgangspunkt forbyde parallelimport, men efter fortolkning 2 er det slet ikke nødvendigt. Hvis det ignorerer eventuelle henvendelser om parallelimport, vil danske filmsamlere blive tvunget til at købe den danske dvd-udgave, også selvom den er dyrere eller af ringere kvalitet end den amerikanske.

Konsekvens: De højeste priser i EU

Ifølge Konkurrencestyrelsens redegørelse 2005, kap. 5 ("*Musik, film og konsolspil*") har loven om regional konsumtion ført til højere priser i Danmark for cd-plader, dvd-plader og spil.

Umiddelbart set det ud til, at regional konsumtion forhindrer butikkerne i at importere selv. De er tvunget til at handle med den importør, som har fået tilladelse. De har ikke ret til at tage mod et godt tilbud i USA, hvor prisen på \$ er lav i øjeblikket, så derfor kommer prisfald ude i verden ikke danske forbrugere til gode. Det fremgår jævnlige af dagspressen, når OECD, Konkurrencestyrelsen eller Danmarks Statistik igen konkluderer, at Danmark har de højeste forbrugerpriser i EU. Konkurrencestyrelsen foreslår på side 148 i redegørelsen, at reglerne om parallelimport ændres, så virksomheder kan parallelimportere cd'er, dvd'er og konsolspil fra lande uden for EØS-området. Det opnås simpelthen ved at fravælge fortolkning 2 autoritativt.

LASERDISKEN

D: Borgerne

Skulle Lars von Trier tvinge forbrugerne til at købe den danske udgave af "Riget" ved at bruge sin nye ret til at forbyde parallelimport efter fortolkning 1, er det til at leve med. Forbrugerne vil ikke *altid* få adgang til *alle* værker til verdensmarkedets *laveste* pris, men de får dog adgang til værkerne til en pris, der gør det muligt for EUs ophavsmænd at leve af deres kunst.

I fortolkning 2 vil ophavsmænd i tredjelandene miste den hidtidige adgang til at få deres værker solgt i Danmark. Konsekvensen for borgerne er, at de mister adgangen til mange film, bøger, cd-plader og anden kunst, fordi ingen importerer dem. Kulturudbuddet indskrænkes.

6) Kort om valget af den rette fortolkning

Både jeg selv, Johan Schlüter og kulturministeriet har givet udtryk for forskellige opfattelser af lovens fortolkning. Begge fortolkninger opfylder det angivne formål, men der er bivirkninger ved fortolkning 2. De skiftende forklaringer understreger nødvendigheden af en *afklaring*.

Dokumentation til støtte for fortolkning 1

- 1) Parlamentets betænkning den 28. januar 1999
- 2) Kulturministeriets svar til Kulturudvalget den 16. august 2000
- 3) Kommissær Mario Montis tale den 11. juni 2001
- 4) Advokat Johan Schlüters brev til Kulturudvalget den 29. oktober 2002
- 5) Kulturministeriets svar til Kulturudvalget den 7. november 2002
- 6) Advokat Johan Schlüter på ekspertmødet den 13. november 2002
- 7) Kommissionens skriftlige indlæg den 18. marts 2005 i sag C-479/04
- 8) EF-domstolens retsmøderapport den 20. januar 2006 i sag C-479/04
- 9) Generaladvokatens forslag til dom den 4. maj 2006 i sag C-479/04

Dokumentation til støtte for fortolkning 2

- 1) Ophavsretslovens ordlyd
- 2) Ordførerne under lovens førstebehandling den 23. oktober 2002
- 3) Kulturministeriets konklusion i notat af 29. oktober 2002
- 4) Kulturministeriets hjemmeside og dets svar til Per Clausen den 18. januar 2007

På følgende afgørende tidspunkter har fortolkning 1 været lagt til grund

- 1) Under behandlingen af infosoc-direktivet
- 2) Under den afsluttende behandling af lovforslaget i Folketinget
- 3) Under behandlingen af infosoc-direktivet ved EF-domstolen i sag C-479/04

Kort om den relevante bevisførelse og den rette fortolkning

Det bestrides ikke, at en umiddelbar læsning af ophavsretsloven giver anledning til at tro, at videresalg af eksemplarer fra tredjelande kræver særlig tilladelse, men det er ikke nok at se på ordlyden. Der er tale om et gennemført EU-direktiv, og domstolene er forpligtet til at fortolke en gennemførelsesbestemmelse i overensstemmelse med direktivet og de EU-retlige regler.

Den *rigtige* løsning findes ved at sammenholde bestemmelsens *formål* og de to fortolknings *virksomheder* med direktivets *overordnede formål* og EUs *konkurrenceregler*. Dermed fås også en tilfredsstillende overensstemmelse med Mario Montis tale. Ifølge byrettens kendelse af 14. marts 2008 er det et principielt spørgsmål, der jfr. retsplejelovens § 226, stk. 1 skal behandles ved landsretten i første instans. Derfor behandles spørgsmålet ikke yderligere her.

7) Mit forlig med videobranchen i januar 2003

Det tilsyneladende forbud mod import af værker fra tredjelande i kulturministerens lovforslag var overraskende pga. kulturministeriets svar til Kulturudvalget den 16. august 2000 efter min henvendelse. Det blev dengang afvist, at der var planer om at ændre Laserdiskens muligheder for at sælge dvd-film fra USA. På det tidspunkt havde infosoc-direktivet været behandlet i flere år, og det var tæt på vedtagelse. Parlamentet havde for længst afvist, at direktivet ville medføre en indskrænkning i brugernes adgang til værkerne.

Mario Monti udtrykte i talen den 11. juni 2002 bekymring over *tekniske* begrænsninger i EU-borgernes adgang til amerikanske dvd-film. Det var *efter* infosoc-direktivets vedtagelse, så det var klart, at der også var en uoverensstemmelse mellem hans tale og et importforbud.

Jeg meddelte tidligt i forbindelse med behandlingen af lovforslaget, at jeg ville forsøge at få et forbud bragt for EF-domstolen, så uoverensstemmelserne kunne undersøges til bunds.

Advokat Johan Schlüters daværende opfattelse af lovforslaget

Som nævnt var alle partier under førstebehandlingen i Folketinget den 23. oktober 2002 modstandere af indgrebet i importen af kulturgoder. Tre dage senere bragte Berlingske Tidende en kritisk artikel af Jakob Stegelmann med overskriften "*Det kulturelle jerntæppe*".

Den 29. oktober 2002 reagerede advokat Johan Schlüter bl.a. på vegne af sagsøgerne med et brev til Kulturudvalget. Det sidste afsnit har følgende ordlyd:

*"Flere partier stiller spørgsmålstegn ved, om forbuddet mod parallelimport vil hindre udbudet af "smalle" film, idet det **fejlagtigt** lægges til grund, at der er tale om et totalt forbud mod parallelimport. Privat parallelimport fra lande uden for EØS vil fortsat være tilladt, hvorfor disse film stadig vil kunne importeres til Danmark, ligesom enhver import af film fra EU-lande fortsat vil være tilladt. Begrebet "parallelimport" **forudsætter endelig, at der findes en enerettighedshaver i importlandet, som i givet fald kan og vil gribe ind over for importen.** Er der i importlandet (Danmark) ikke en sådan rettighedshaver, vil der ikke være noget grundlag for at forbyde importen. Dette vil i sagens natur kunne have særlig betydning for smalle udgivelser på såvel film- som musikområdet."*

Johan Schlüter lancerede hermed den forudsætning, at en rettighedshaver "*i givet fald kan og vil gribe ind over for importen*", som han skrev, og det vil der selvfølgelig ikke være grund til, når der er tale om specialimport.

Den 13. november 2002 gentog Johan Schlüter på ekspertmødet i Kulturudvalget på vegne af bl.a. filmproducenterne synspunktet om, at man kan importere, *medmindre* en rettighedshaver forbyder det. Det ses af hans indlæg, der blev optaget på bånd og nedskrevet:

"Om specialimport: Er der tale om specialimport, hvor der ikke er nogen rettighedshaver i landet, er det klart, at man kan importere. Så er det ikke noget problem, for der er ingen til at forbyde det."

Politikernes indledende skepsis overfor lovforslagets importbegrænsende virkninger blev afløst af tillid til, at den kulturelle katastrofe var overdrevet, og loven blev vedtaget. Jeg regnede med, at der var medlemmer af FDV, som ville udnytte muligheden for at forbyde parallelimport, og det ville gøre mit liv mere besværligt. Jeg var heller ikke overbevist. Jeg ville stadig undersøge importforbuddet til bunds, men jeg ville *ikke* ud i en ny krig mod sagsøgerne.

LASERDISKEN

Forliget i striden om udlejning af Laserdiscs og løftet om accept af den nye forbudsret

I december 2002 havde jeg været ude i en næsten 11 år lang retssag mod Foreningen af danske Videogramdistributører (undtagen medlemmet Esselte Video A/S) om udlejning af Laserdiscs. Da striden begyndte i 1992 var jeg sikker på, at sagsøgernes indblanding i mit samarbejde med en engelsk Laserdisc-udgiver hurtigt ville blive afvist, men sådan kom det ikke til at gå. Jeg var træt af retssagen, som var fortsat mere end 10 år efter, at jeg var ophørt med at udleje. Jeg var indstillet på at forlige sagen og opfylde videobranchens ønsker, så jeg i fred og ro kunne undersøge infosoc-direktivet i en principiel retssag mod kulturministeriet.

Umiddelbart efter afstemningen i Folketinget den 13. december 2002 fremsendte jeg et forligstilbud til advokat Torben Steffensen, der havde repræsenteret sagsøgerne i retssagen om udlejning. Selvom jeg principielt fastholdt, at infosoc-direktivet i dens importbegrænsende betydning var ugyldig, ville jeg ikke strides med FDV herom. Hovedpunkterne i brevet var:

- 1) Et løfte om at registrere og undlade at importere "forbudte" titler.
- 2) Et tilbud om at forlige retssagen om udlejning.
- 3) En anmodning om accept af, at jeg solgte ud af det eksisterende lager af film.

Her følger en oversigt over den korrespondance, der startede med dette forligsforslag:

13/12-2002	Laserdisken til FDV: Forligsforslag
27/12-2002	Laserdisken til FDV: Diverse forslag om at registrere "forbudte" titler
6/1-2003	FDV til Laserdisken: Meddelelse vedrørende medlemmernes holdning
7/1-2003	Laserdisken til FDV: Anmodning om præcisering af "forbudte" titler
5/2-2003	FDV til Laserdisken: Opfordring om at kontakte de enkelte medlemmer
9/2-2003	Laserdisken til FDVs advokat: Orientering om Laserdiskens import/salg
12/2-2003	Laserdisken til FDVs medlemmer: Tilbud om at forbyde import
17/2-2003	SF Film til Laserdisken: Forbud mod parallelimport
4/3-2003	Scanbox til Laserdisken: Forbud mod parallelimport
7/4-2003	Laserdisken til Scanbox: Send fortsat release-informationer jfr. forbud!

6. januar 2003: Som svar på de indledende breve bekræftede advokat Torben Steffensen, at der var sluttet forlig i den eksisterende retssag om udlejning. Endvidere meddelte han, at SF Film A/S og Scanbox Danmark A/S ikke var indstillet på at give tilladelse til at sælge DVD-plader jfr. den oversigt, jeg havde sendt pr. mail. Han afsluttede med at love følgende:

"Så snart eller såfremt hvert enkelt af de øvrige medlemmer måtte give mig en tilbage-melding, vil du høre fra mig."

12. februar 2003: FDV ville ikke bidrage til at oplyse, hvilke film, jeg ikke måtte importere, så for at bevare mest mulig import uden at havne i en ny konflikt, valgte jeg på eget initiativ at registrere alle de danske udgivelser, så det var let for de enkelte medlemmer at meddele forbud:

"Hvis et medlem af FDV generelt ønsker at forbyde videresalg af parallelimporterede titler, hvortil det har danske distributionsrettigheder, vil jeg på eget initiativ og efter bedste evne registrere medlemmets DVD-rettighedsbibliotek og afstå fra at parallelimportere disse titler, så jeg på den måde undgår at krænke medlemmets rettigheder.

Jeg ønsker blot et JA eller NEJ på spørgsmålet:

Ønsker De at forbyde Laserdisken at udbyde parallelimporterede eksemplarer af DVD-plader, hvortil De har danske distributionsrettigheder?

Et enkelt JA vil blive respekteret for hele Deres rettighedsbibliotek.

LASERDISKEN

Laserdiskens foranstaltninger til at overholde forbud

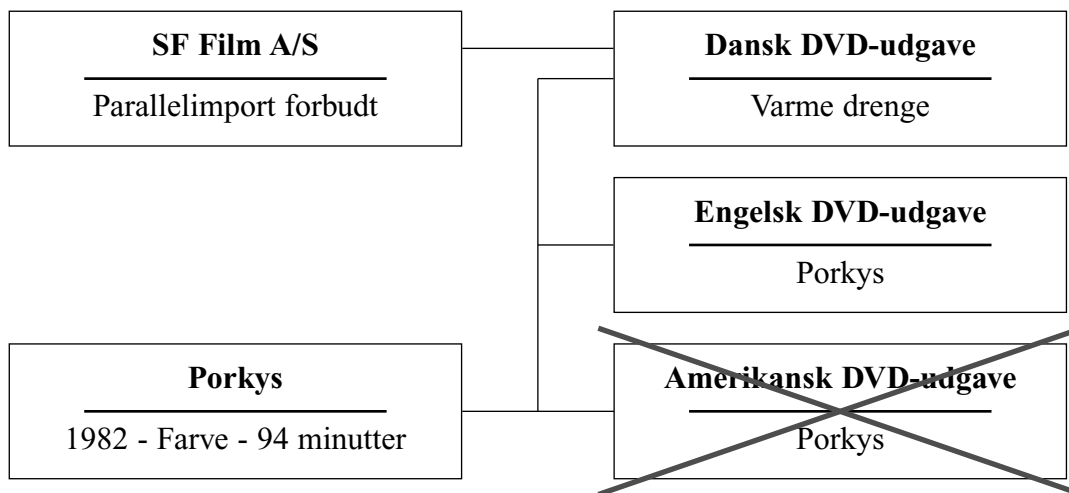
Oprindeligt var det planen at registrere et forbud for de titler, hvortil FDV eller medlemmerne havde meddelt et forbud. På baggrund af sammenhængen i Laserdiskens edb-system mellem titler, varer og varernes oprindelse kunne dvd-film fra tredjelande registreres som forbudt alene på baggrund af oplysningen om, at parallelimport af den pågældende filmtitel var forbudt.

FDVs manglende vilje til at samarbejde gjorde arbejdet vanskeligere, så jeg satte en medarbejder til at registrere alle danske dvd-udgivelser ud fra følgende kilder:

- 1) Grossistens oplysninger om danske udgivelser
- 2) Branchens fagblad "HE + Videotrailer"en"
- 3) Distributørernes hjemmesider

For hver dansk udgivelse registreres det pågældende medlem af FDV, og udgivelsen knyttes til filmens titel. Laserdisken opererer med en separat filmtiteldatabase med oplysninger om den pågældende film. For dvd-udgaverne registreres også oprindelsen, så der skelnes mellem varer fra Danmark, det øvrige EU og varer udenfor EU.

På baggrund af de sammenhænge har Laserdiskens IT-medarbejder Morten Dam Madsen udviklet Laserdiskens forbudt-program, der registrerer de dvd-udgaver fra tredjelande, hvor der findes en dansk udgave, der er udgivet af et dansk selskab, der har forbudt parallelimport. Da Vestre Landsret ikke tillod et retsmøde, hvor mine medarbejdere kunne afgive forklaring, fremsendte Morten Dam Madsen og David Bjerre skriftlige forklaringer herom.

Effektiviteten af Laserdiskens registreringer

Laserdiskens registreringer lever fuldt ud op til FDVs forslag mht. identificering af titler, jfr. side 8 i FDVs eget svarskrift til Vestre Landsret den 24. januar 2006. Laserdiskens medarbejder David Bjerre var (og er stadig) så omhyggelig, at det hurtigt blev kendt, at Laserdisken har den mest komplette registrering af danske dvd-udgivelser:

- 1) Laserdiskens registreringer blev anvendt af redaktør Peter Risby Hansen, da han i 2004 skulle bruge nyhedslistes til magasinet "Alt om DVD".
- 2) Laserdiskens registreringer blev uden forbehold lagt til grund af fogedretten, da varelageret af parallelimporterede film blev beslaglagt den 29. november 2005.
- 3) Advokat Lars Segato har selv givet udtryk for, at forbudt-programmet er effektivt.
- 4) Sagsøgerne har ikke klaget over manglende overholdelse af de nedlagte forbud.

8) Oprettelsen og nedlæggelsen af Laserdisken ApS

Advokat Jakob Axel Nielsen repræsenterede på et tidspunkt fire bi-intervenienter i retssagen om udlejning af Laserdiscs, og han rådgav mig løbende. Han bemærkede mine vanskeligheder med at trænge igennem med mine synspunkter hos Retten i Aalborg og Vestre Landsret. Han gjorde opmærksom på risikoen for, at jeg ville tabe sagen, og at domstolene ville dømme mig til at betale en betydelig erstatning til sagsøgerne. Han foreslog, at jeg flyttede aktiviteterne over i et anpartsselskab, der var juridisk uafhængigt af min person, så jeg på den måde kunne beskytte forretningen og medarbejderne. Hvis jeg blev dømt til at betale en stor erstatning, kunne det redde butikkerne og dermed min egen og medarbejdernes fremtidige arbejdsplads.

Anpartsselskabets oprettelse og funktion

Det var isoleret set en økonomisk byrde at udleje videoplader, men i begyndelsen af 90'erne var det et vigtigt led i markedsføringen af Laserdisc-systemet, og jeg fandt det principielt forkert, at sagsøgerne blandede sig i mit samarbejde med andre leverandører.

Syv år senere var leveringsnægtelsen, som sagsøgerne havde iværksat i forbindelse med retssagen, en større belastning end forbuddet mod udlejning. Allerede i 1992 havde jeg drøftet leveringsnægtelsen med Konkurrencestyrelsen, der gav udtryk for, at leveringsnægtelsen var i orden, når det var konstateret, at jeg drev ulovlig virksomhed. Det gjorde ingen forskel for Konkurrencestyrelsen, at jeg overholdt det nedlagte forbud, og at tvisten om udlejning ikke var afgjort i en justifikationssag.

I 1999 var leveringsnægtelsen til gene, og jeg ville gerne have den ophævet. Jeg tænkte, at jeg også kunne løse problemet i forhold til Konkurrencestyrelsen, hvis jeg drev butikkerne i et anpartsselskab, der *ikke* var involveret i en retssag, og som *ikke* ønskede at udleje. Jeg mente ikke, at sagsøgerne kunne forsvare en leveringsnægtelse over for Laserdisken ApS.

Advokatfirmaet Anders Hjulmand og Dansk Revision ved revisor Jørn E. Hansen sørgede for, at overdragelsen af aktiver til Laserdisken ApS var juridisk korrekt. Revisor Jørn E. Hansen insisterede på, at jeg skulle foretage en opgørelse af alle aktiver og vurdere dem til markedspris, og at jeg skulle udfærdige salgsdokumenter. Han forlangte, at ApS blev tilføjet navnet, og at jeg ændrede fakturaer, brevpapir og kuverter, så det nye navn og cvr-nr. klart fremgik.

I overensstemmelse med min forklaring til skatteankenævnet den 20. januar 2005, som skatteankenævnet accepterede i afgørelsen af 1. marts 2005, bør det kunne lægges til grund, at Laserdisken ApS med cvr-nr. 21 73 05 99 er juridisk uafhængig af min personlige virksomhed med cvr-nr. 10 19 42 45, og at anpartsselskabet fra den 1. juli 1999 og indtil den 30. juni 2004 var ansvarlig for driften af Laserdiskens butikker.

Anpartsselskabets ophør

Efter forliget i 2003 oplevede jeg ingen problemer i lang tid. To medlemmer meddelte forbud, og det respekterede jeg. Nordisk Films repræsentant, Søren Tølbøll, besøgte Laserdisken i sommeren 2003. Han bekræftede, at Nordisk Film havde modtaget mit brev, men endnu ikke havde gjort sin holdning klar. Jeg hørte ikke fra FDVs øvrige medlemmer. Der var ikke udsigt til flere problemer, så der var ikke længere behov for at drive Laserdisken i et anpartsselskab.

Efter et år med fred besluttede jeg at likvidere selskabet. Det ses af skatteoplysningerne, at mine personlige momspligtige aktiviteter blev genoptaget i 3. kvartal 2004, og det fremgår af forklaringen til Skatteankenævnet, at det var hensigten at likvidere selskabet. Jeg nåede det ikke i 2004, men jeg havde netop meddelt Skat, at det ville ske inden udgangen af 2005, da planerne måtte udsættes på grund af sagsøgernes stævning den 13. december 2005.

9) Ændringerne den 29. november 2005

Beslaglæggelsen af de parallelimporterede film

Allerede om eftermiddagen den 29. november 2005, umiddelbart efter at retsassessor Dorete Bager, rettens IT-sagkyndige Thomas Førby og sagsøgernes advokat Lars Segato havde forladt butikken, fremstillede min IT-medarbejder Morten Dam Madsen 4 lister over de film, der på det tidspunkt blev udbudt til salg i Laserdisken, men som efter Lars Segatos besøg måtte anses for at være omfattet af et medlems forbud.

Laserdiskens system skelnede ikke mellem film, der var købt før lovændringen den 22. december 2002, eller film, der var importeret med Paramounts accept, før Paramount havde meldt sig ind i FDV, eller film, der var blevet importeret, fordi det medlem, der havde danske rettigheder, havde valgt *ikke* at svare på mit brev af 12. februar 2003 og forbyde parallelimport. Alle film blev anset for at være omfattet af forbuddet mod salg og forbuddet mod returnering.

Laserdiskens system skelner mellem film, der er udgået hos leverandørerne, og film, der stadig er i distribution. Der skelnes også mellem Laserdiskens butikker, så der blev udskrevet to lister til hver butik, idet Laserdisken også har en butik i København.

Der fremlægges udskrevne lister over film, som på basis af Laserdiskens registreringer over de danske selskabers udgivelser og forbudt-programmet blev udvalgt til beslaglæggelse fra Laserdiskens butik i Aalborg. De første 14 sider er titler, der stadig kunne købes, mens de sidste 2 sider er titler, der på tidspunktet var registreret som udgået. De fleste udgåede film er købt før 2003, men trods lagerudsalget var en lille portion film ikke solgt endnu. Det fremgår af opgørelsen, at systemet optalte 815 film, der stadig var i distribution, og 188 udgåede film.

I København havde min medarbejder Kenn T. Andersen tilkaldt medarbejder David Bjerre, der på trods af sygdom mødte frem for at hjælpe. Han hjalp med at håndtere beslaglæggelsen i den specielle situation. I Aalborg blev beslaglæggelsen håndteret af Mogens Vestergaard, som efter en nats arbejde med at lægge de forbudte film i kasser onsdag morgen den 30. november 2005 via e-mail skrev en hilsen og en rapport herom.

De beslaglagte film fra begge butikker blev samlet i Laserdiskens lagerrum i kælderen under Prinsensgade 29. Her blev de fotograferet af Nordjyske Stiftstidende til en artikel den 6. marts 2007, hvor jeg var begyndt at blive utilfreds med, at ingen vil fortælle, hvad der skal ske med dem. Den 16. juli 2009 afleverede jeg dem til byretten, og de er nu i byrettens varetægt.

Meddelelsen til Laserdiskens 10.000 kunder

De forbudte film var fjernet fra hylderne, inden butikkerne åbnede den efterfølgende dag. Det var vigtigt for mig at få sagen afsluttet på en fornuftig måde, og jeg ville hverken have mere vrøvl med sagsøgerne eller fogedretten.

Kunderne blev informeret om den nye situation i en nyhedsmail, jeg udsendte allerede den 30. november 2005 til mere end 10.000 abonnenter på Laserdiskens mailliste. Mailen blev også lagt ud på hjemmesidens forside. I mailen redegjorde jeg for razziaen den foregående dag, idet jeg indlagde et link til dagens artikel i Nordjyske Stiftstidende. Jeg redegjorde for tvivlen om ophavsretslovens gyldighed og Østre Landsrets forelæggelse af sagen for EF-domstolen. Jeg understregede, at jeg ville leve op til løftet til FDVs medlemmer, og at forbuddet også gjaldt film, som kunderne havde bestilt, men endnu ikke havde afhentet. Jeg afsluttede med at understrege med fede typer:

“Film, der er i dansk distribution eller kommer i distribution af Foreningen af Danske Videogramdistributører, kan således IKKE købes i Laserdisken i øjeblikket.”

LASERDISKEN

Ændringerne i forbudt-programmet og Laserdiskens adfærd

Der var på det tidspunkt gået et år fra Østre Landsrets forelæggelse for EF-domstolen, og det var forventet, at en afgørelse var nært forestående. Jeg betragtede situationen som midlertidig. Jeg var utilfreds med retsassessor Dorete Bagers ensidige støtte til Lars Segato, men jeg ville undgå flere unødvendige konflikter, inden problemet fik en permanent løsning.

Jeg var klar over, at sagsøgerne overvågede mine butikker, og jeg ville ikke tages i fejl, så jeg skærpede foranstaltningerne på følgende måder:

1. Forbuddet omfattede også film, der var købt i god tro, dvs. lagerudsalget ophørte.
2. En klar orange farve advarede under fremstillingen af fakturaer mod forbudte film.
3. Omfanget af registrerede film udvidedes med en manuel registrering af biograffilm.

Ad 1)

Advokat Torben Steffensen svarede aldrig skriftligt på min anmodning om at gennemføre et lagerudsalg, men han sagde til mig, at der ikke ville blive grebet ind, hvis det stod til ham, men han udtrykte ønske om, at udsalget blev gennemført så hurtigt som muligt. Derfor havde jeg på hjemmesiden fremhævet de film, der var importeret under den gamle lovgivning. Film, der var omfattet af forbud, blev frem til fagedforretningen vist på hjemmesiden med meddelelsen:

Sidste Chance

Denne vare er omfattet af importforbud og vil ikke blive genbestilt til Laserdisken.

Efter fagedforretningen den 29. november 2005 fjernede vi også de film, der var købt hjem før lovens vedtagelse, og dem, der efterfølgende var købt hjem i god tro, så "Sidste chance"-meddelelsen blev erstattet af en klar forbudt-meddelelse.

Specialimport var blevet en risikabel affære, for det var umuligt at vide, om en koreansk film på et eller andet tidspunkt ville blive udgivet i Danmark. I 2004 havde jeg importeret nogle eksemplarer af filmen "Ying huang boon sik" i Korea. Dengang var der tale om specialimport, men efter at Scanbox i december 2006 udgav filmen i Danmark, ville et fortsat videresalg blive betragtet som en krænkelse, selvom eksemplarerne var købt hjem flere år tidligere.

Fra den 29. november 2005 blev en film fjernet fra lageret, så snart det blev registreret, at et medlem af FDV havde danske udgivelsesrettigheder, også selvom den var købt i god tro.

Ad 2)

Jeg ville undgå, at en importeret film, der senere blev registreret som ulovlig, fordi der kom en dansk udgave, blev solgt i butikken, fordi den ikke var blevet fjernet i tide. Det er umuligt at gennemgå det fysiske lager lige så ofte, som nye danske udgivelser bliver registreret, men alle fakturaer skrives på baggrund af søgninger på varen i Laserdiskens system. Det betyder, at en forbudt film i forbindelse med et eventuelt salg fremhæves med en orange farve, der ikke er til at overse. Forbudte film vil ikke blive solgt, selvom vi ikke har nået at fjerne dem fra butikken.

Ad 3)

Laserdiskens medarbejder David Bjerre, der også er filmanmelder, fik til opgave at holde øje med de importerede film med henblik på at registrere film, der går i biografen eller blot er annonceret til at komme op i biografen. Et link i Laserdiskens system medfører en registrering og meddelelsen "Manuel forbudt film" ved den pågældende film, så forbuddet også omfatter film, som David Bjerre forventer vil komme op i danske biografte og derfor forventes at blive udgivet på dvd af et medlem af FDV.

Påstand 1

“Sagsøgte tilpligtes at anerkende at have krænket sagsøgers medlemmers rettigheder ved i strid med ophavsretslovens § 2, jf. § 19 at importere film fra lande udenfor EØS-samarbejdet med henblik på videresalg indenfor EØS-samarbejdet.”

Principalt over for sagsøgernes påstand 1: Afvisning

Påstanden er nedlagt den 22. april 2008, dvs. umiddelbart efter at Retten i Aalborg afgjorde, at spørgsmålet om ophavsretslovens fortolkning er af principiel karakter. Der er en modsætning mellem sagsøgernes påstand 1 og den af mig nedlagte påstand om fortolkning, så formålet kan være at foregribe en regulær undersøgelse af den rette fortolkning af ophavsretslovens § 19.

I forhold til de oprindelige påstande har sagsøgerne angivet ophavsretslovens § 19, men også den nye påstand er for uklart til, at den kan tages under påkendelse. Sagsøgerne foregiver, at de har rettighederne til film, der allerede er udgivet af *andre* rettighedshavere. Eller vil de have mig til at anerkende, at de er berettiget til at agere på ophavsmandens vegne? Det er uklart, hvad de præcist vil opnå, og intet er dokumenteret. Derimod meddelte Sandrew-Metronome i et brev den 15. januar 2003, at selskabets rettigheder *“er begrænset til at omfatte rettigheden til at markedsføre region kode 2 med dansk dub alternativ dansk tekst på det danske marked”*.

Sagsøgerne behandler spørgsmålet om import af udgivne eksemplarer, hvor rettighedshaverne har modtaget det ønskede vederlag i kraft af min betaling for varerne, på samme måde som en sag om piratkopiering, hvor rettighedshaverne *snydes* for vederlag. Hvis sagsøgerne ved aftale har erhvervet en eneret til eksemplarfremstilling i Danmark, vil jeg naturligvis krænke en sådan eneret, *hvis* jeg fremstiller piratkopier, men det er *ikke* situationen i nærværende sag.

Der er hverken grund til at antage, at der med “ophavsmænd” i infosoc-direktivet menes lokale licenshavere, som alene med henvisning til lovgivningen kan opdele det indre marked, eller at sagsøgerne har rettigheder til eksemplarer, *andre* rettighedshavere allerede har udgivet.

Sagsøgerne savner endvidere en retlig interesse i at få påkendt påstanden. Selvom jeg har en anden opfattelse af infosoc-direktivet, valgte jeg netop for at undgå en tvist med sagsøgerne at respektere deres forbud ifølge deres egen advokats daværende fortolkning. Da parallelimport af *samtlig*e film, som sagsøgerne har danske rettigheder til, frivilligt ophørte den 29. november 2005, er der ingen konflikt, selvom sagsøgernes nuværende fortolkning lægges til grund. Der er ikke en konkret, aktuel retstvist, der kan begrunde en påkendelse af den nedlagte påstand.

Påstanden har intet andet formål end at opnå et responsum fra domstolene af abstrakt og teoretisk karakter *eller* at sabotere en regulær undersøgelse af ophavsretslovens fortolkning. Sagsøgerne kan med påstanden ikke opnå noget, jeg ikke allerede har opfyldt frivilligt.

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det sammenfattende gældende,

- at påstanden er upræcis og derfor uegnet til at indgå i en domskonklusion,
- at sagsøgerne ikke har nogen retlig interesse i at få påstanden prøvet, og
- at den rette fortolkning af ophavsretslovens § 19 jfr. infosoc-direktivet bedst afgøres ved en påkendelse af den af mig nedlagte påstand herom.

Subsidiært over for sagsøgernes påstand 1: Frifindelse, men udskydes til senere behandling

Sagsøgernes påstand 1 og min modpåstand om ophavsretslovens fortolkning er modsætninger, der indbyrdes udelukker hinanden. Hvis påstanden ikke afvises, bør den behandles sammen med min modpåstand, hvorfor frifindelsepåstanden udskydes til senere behandling.

LASERDISKEN

Påstand 2

“Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at det af fogedretten i Aalborg den 19. januar 2007 nedlagte forbud er lovligt gjort og forfulgt.”

Over for sagsøgernes påstand 2: Frifindelse

Ifølge retsplejelovens § 642 er der tre betingelser, der alle skal være opfyldt, før et fogedforbud kan nedlægges. Det bestrides, at nogen af dem er opfyldt, men af hensyn til sagens fremme vil jeg alene behandle betingelse nr. 2)

at rekvisitus vil foretage de handlinger, som søges forbudt.

Fortolkningsbidrag, jfr. Retsplejerådets Betænkning om arrest og forbud, 1107/1987, side 62:

“Som tidligere påpeget, er god tro hos rekvisitus ikke til hinder for, at forbud nedlægges. Forbud i denne situation forudsætter dog, at der er grund til at antage, at rekvisitus, efter at være gjort bekendt med rekvirentens ret alligevel vil handle i strid med denne.”

Fra februar 2003 til den 29. november 2005 importerede og solgte jeg film, andre selskaber end SF Film A/S og Scanbox Entertainment A/S havde danske udgivelsesrettigheder til. I afsnit 7 redegjorde jeg for, at det skete åbent i henhold til advokat Johan Schlüters fortolkningsbidrag til Kulturudvalget. Jeg beskrev mit løfte til medlemmerne om at afstå fra at parallelimportere, hvis jeg fik meddelt et forbud. Den 29. november 2005 meddelte advokat Lars Segato et sådant forbud på vegne af samtlige medlemmer. Sagsøgernes påstand går altså ud på, at jeg *alligevel* fortsatte med at parallelimportere, og at et fogedforbud derfor er nødvendigt.

Min adfærdsændringer den 29. november 2009

Afsnit 9 vedrører mine adfærdsændringer foranlediget af besøget den 29. november 2005. De dokumenteres af følgende:

29/11-2005	Listerne med de dvd-film, der blev fjernet fra hylderne i Aalborg
30/11-2005	Medarbejder Mogens Vestergaards morgenrapport
30/11-2005	Laserdiskens nyhedsmail
3/6-2007	Nordjyske Stiftstidende: Bondefanget af byretten
17/7-2009	Nordjyske Stiftstidende: Filmstrid for retten

Sagsøgernes opfattelse af mine foranstaltninger

Sagsøgerne tiltrådte før og efter retsmødet den 11. december 2006 i strid med påstanden, at der ikke er konstateret parallelimport hos sagsøgte efter den 29. november 2005:

4/12-2006	Sagsøgernes duplik til fogedretten
10/9-2007	Sagsøgernes kære duplik til Vestre Landsret

Salget af “101 Dalmatians II” den 7-8. december 2006

På selve retsmødet den 11. december 2006 oplyste sagsøgerne, at Laserdisken online den 7-8. december 2006 havde solgt en importeret udgave af “101 Dalmatians II”. Først bagefter kunne jeg forholde mig kvalificeret til dette. Det gjorde jeg i et brev, som fogedretten har set bort fra:

12/12-2006	Min forklaring til fogedretten om salget af “101 Dalmatians II”
1/3-2007	Erklæring fra indkøber Anders Madsen fra ProShop ApS

LASERDISKEN

Om min egen tabsbegrænsningspligt jfr. de beslaglagte film

Buena Vista Home Entertainment A/S har både før og efter salget af “101 Dalmatians II” den 7-8. december 2006 haft udgivelsesrettigheder til filmen. Ifølge Laserdiskens oplysninger blev filmen udgivet i Danmark den 26. februar 2003. Den udgik i 2006 og blev genudgivet den 26. august 2008. Det afgørende er, at ingen sagsøger havde rettigheder den 7-8. december 2006.

I retssagen om udlejning af Laserdiscs fremlagde sagsøgerne kontrakter, hvor det fremgik, at rettighederne til at udgive danske versioner af diverse film var tidsmæssigt begrænset. Det er nærliggende at tro, at det også er tilfældet med den pågældende sagsøgers rettigheder til “101 Dalmatians II”. Der var ikke anledning til at mistro Proshops oplysninger, så det er nærliggende at tro, at sagsøgerens rettigheder var udløbet i december 2006. Dermed var der ingen sagsøger, der på det tidspunkt var i besiddelse af rettigheder, som salget kunne krænke.

Salget af “101 Dalmatians II” dokumenterer ikke, at importen fortsatte uanfægtet af det meddelte forbud den 29. november 2005. Det ses af side 15 fra listen den 29. november 2005, at dvd-pladen var blandt de beslaglagte dvd-plader, jeg forgæves den 23. december 2005 havde bedt Vestre Landsret om at returnere både med henvisning til min tabsbegrænsningspligt og det faktum, at risikoen for, at filmen sælges i Danmark i eventuel strid med sagsøgernes rettigheder, elimineres af en returnering. Jeg fik aldrig tilladelsen, så Fogedretten og Vestre Landsret har et medansvar for, at situationen kunne opstå. På baggrund af min tabsbegrænsningspligt var det ikke alene min medarbejders ret, men også hans pligt at forsøge at sælge filmen, da det viste sig, at den ikke længere var omfattet af kriterierne for beslaglæggelsen.

Bondefanget igen!

Sagsøgerne er opfordret til at dokumentere rettigheder til filmen den 7-8. december 2006, men det er ikke sket. Det kan derfor lægges til grund, at sagsøgerne ikke havde nogen rettigheder.

Sagsøgeren udnyttede den 29. november 2005 de særlige muligheder for at få fogedretten i tale i enrum, så de kunne give en misvisende fremstilling af Laserdiskens import uden at risikere indsigelser. Det skete igen på retsmødet den 11. december 2006. Det ses af forbuds- og bevissikringsrekvisitionen den 5. oktober 2006, at den er støttet på samme anbringender og bilag som forbuds- og bevissikringsrekvisitionen den 11. oktober 2005 mod Laserdisken ApS. Den har angiveligt et bestemt formål: At reparere fejlen med den forkerte angivne rekvisitus.

I mellemtiden havde jeg vist vilje til at respektere de meddelte forbud, og grundlaget for forbudsbegæringen smuldrede. Så foretog sagsøgerne et køb af en film, de slet ikke havde rettigheder til, og de fratog mig reelt muligheden for at imødegå det nye angreb ved at vente til selve retsmødet med at springe denne “bombe”.

Det er også påfaldende, at sagsøgerne støtter forbuddet på Vestre Landsrets kendelse i kæremålet mod Laserdisken ApS, selvom de bagefter frafaldt påstanden i justifikations sagen. Også den sag illustrerer, at den nemme adgang til fogedforbud åbner for misbrug!

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det sammenfattende gældende,

- at sagsøgerne mindst to gange - både før og efter den 11. december 2006 - har tiltrådt, at der ikke er konstateret parallelimport hos sagsøgte efter den 29. november 2005,
- at sagsøgers advokat Lars Segato har erkendt forbudt-programmets effektivitet,
- at sagsøgerne den 7-8. december 2006 ikke havde rettigheder til “101 Dalmatians II”,
- at salget under ingen omstændigheder dokumenterer et forsæt om at bryde løftet,
- at en forbudsrekvisition fra 5. oktober 2006 i sagens natur udelukker, at sagsøgernes begæring om forbud er foranlediget af et salg, der er foretaget i december 2006, og
- at parallelimporten ophørte den 29. november 2005 i henhold til mit afgivne løfte.

LASERDISKEN

Påstand 3

“Sagsøgte tilpligtes at anerkende, at den af Fogedretten i Aalborg den 11. december 2006 gennemførte bevissikring var lovlig.”

Principalt over for sagsøgernes påstand 3: Afvisning

Påstanden forudsætter, at der blev gennemført en bevissikring den 11. december 2006. Da det slet ikke er tilfældet, er påstanden uegnet til at indgå i en domskonklusion. Der er gennemført én og kun én bevissikring mod mig, og den fandt sted den 29. november 2005.

Formålet med nærværende sagsanlæg er som nævnt under påstand 2 at reparere på det forhold, at sagsøgerne angav en forkert rekvisitus på rekvisitionen forud for fogedforretningen den 29. november 2005. Fejlen viste sig at blive pinlig for både Retten i Aalborg og Vestre Landsret, dels fordi fejlen ville være opdaget i tide, hvis fogedretten havde holdt et retsmøde i stedet for at henvise mig til at føre den ønskede bevisførelse i justifikations sagen, og dels fordi byrettens og landsrettens (manglende) reaktion, efter at jeg gjorde opmærksom på fejlen, viser, at mine skriftlige indlæg slet ikke blev læst.

Først da advokat Henrik Karl Nielsen på mine vegne den 25. september 2006 bad om få det bevissikrede materiale tilbageleveret, reagerede fogedretten, men ikke ved at respektere min ret til at få materialet retur, men ved at tillade sagsøgerne at indsende samme rekvisition igen, dog med mig som rekvisitus. Den 11. december 2006 rettede retsassessor Dorete Bager sin egen fejl, og det *allerede* bevissikrede materiale blev udleveret til sagsøgerne. Den adfærd ændrer ikke det faktum, at materialet blev bevissikret fra min computer den 29. november 2005.

Det fremgår af side 9 i forbuds- og bevissikringsrekvisitionen af 5. oktober 2006, at *“bevis for krænkelse allerede er i Fogedrettens besiddelse, hvorfor det sikrede bevis eller kopi heraf kan overføres til indeværende sag”*.

Retten har aldrig forklaret, hvordan det er gået til, at mine regnskaber var i fogedrettens besiddelse den 5. oktober 2006. Retten har også brugt materialet til at godkende en kendelse om bevissikring mod Laserdisken ApS (dom af 5. marts 2008 i sag nr. BS 76-5-2181/2005), men har ikke forklaret, hvordan den fra Laserdisken ApS har fået adgang til mine regnskaber.

Sagsøgerne prøver at få én og samme bevissikring til at omfatte to retssager, hvilket blot er en gentagelse af det trick, de forgæves forsøgte at gennemføre mod dommer Henrik Bjørnager Nielsen. I processkrift af 29. januar 2007 gjorde de gældende, at sagen mod Laserdisken ApS omfatter både Laserdisken ApS og min personlige virksomhed. Det afviste dommeren, og den 7. marts 2007 skrev han i retsbogen, at kun Laserdisken ApS var sagsøgt i sagen.

Der er foretaget én bevissikring fra min computer. Det var den 29. november 2005, og det bevissikrede materiale er udleveret til sagsøgerne én gang, nemlig den 11. december 2006, og det er allerede brugt til at retfærdiggøre kendelsen om bevissikring mod Laserdisken ApS.

Det gøres gældende, at beskyttelsen af privatlivets fred jfr. Grundlovens § 72 og artikel 8 i Den Europæiske Menneskeretskonvention medfører, at der skal foreligge en kendelse, *inden* fogedretten trænger ind i privates boliger og ejendom og kopierer regnskaber.

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det sammenfattende gældende,

- at bevissikringen fandt sted i min forretning den 29. november 2005, og
- at påstanden er fremsat i et forsøg på at få én bevissikring til at omfatte to sagsanlæg og for at skjule det manglende retsgrundlag for kopieringen af mine regnskaber.

LASERDISKEN

Subsidiært over for sagsøgernes påstand 3: Frifindelse

Såfremt retten skulle tiltræde, at bevissikringen fandt sted den 11. december 2006 og ikke den 29. november 2005, gøres det subsidiært gældende, at bevissikring er et indgreb i privatlivets fred, som kun må gennemføres, når det er *nødvendigt* for at beskytte andres rettigheder.

Da jeg ikke har handlet erstatningspådragende jfr. kravet til culpa, og da sagsøgerne ikke har opfyldt tabsbegrænsningspligten, har sagsøgerne ikke noget erstatningskrav mod mig. Det er således ikke *nødvendigt* for sagsøgerne at have adgang til mine regnskaber.

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det sammenfattende gældende,

- at jeg ikke har handlet ansvarspådragende i forhold til sagsøgerne,
- at sagsøgerne heller ikke har opfyldt deres tabsbegrænsningspligt,
- at sagsøgerne som konsekvens heraf ikke har et erstatningskrav mod mig, og
- at der således ikke er en gyldig grund til at foretage bevissikring af mine regnskaber.

Påstand 4

“Sagsøgte tilpligtes som vederlag og erstatning at betale kr. 1.363.460 med tillæg af procesrente af kr. 100.000 fra den 5. januar 2006 til den 21. april 2008, af kr. 1 mio. fra den 22. april til den 30. juni 2009 og af kr. 1.363.460 fra den 1. juli 2009, til betaling sker.”

Principalt over for sagsøgernes påstand 4: Afvisning

Principielt anføres det, at påstanden er upræcis og dermed uegnet til at indgå i en domskonklusion. Det fremgår ikke, hvilke af de 9 sagsøgere, der kræver sig tillagt hvilket vederlag og hvilken erstatning. Foreningen af Danske Videogramdistributører er ikke sagsøger i sagen, men mandatar for de 9 medlemmer, der hver især er individuelle sagsøgere.

Det bemærkes, at Esselte Video A/S som repræsentant for Universal og Paramount i retssagen om udlejning indledningsvist var sagsøger i sagen. Jeg mødtes med direktøren, der fortalte, at FDV altid anlægger retssager på vegne af samtlige medlemmer, og at selskabet var med i retssagen, alene fordi det var blevet nedstemt. Esselte Video A/S fik senere lov til at træde ud af retssagen, og vi genoptog samhandlen. Laserdisken bevarede samarbejdet med sagsøgeren, Paramount International A/S, og har derfor drøftet spørgsmålet om parallelimport. Efter en skrivelse til selskabets direktør blev vi af selskabets repræsentant positivt informeret om, at Paramount *ikke* ville forbyde parallelimport. Han kaldte det en “gentlemanaftale”, idet vi til gengæld af hensyn til de andre danske forhandlere blev bedt om at overholde den danske releasedato, hvis den afveg fra den internationale releasedato.

Samhandlen med Paramount blev ikke påvirket af fogedforretningen den 29. november 2005 eller af de efterfølgende retssager. Intet tyder på, at Paramount er klar over, at selskabet er involveret i disse retssager mod mig. Direktøren fortalte også, at Paramount selv ejer de selskaber, der udgiver Paramounts film lokalt i Europa, hvorfor pengene i den sidste ende havner i Paramounts kasse, uanset hvilke udgivelser, der bliver solgt.

Jeg har i givet fald en særlig interesse i at vide, hvor stort et beløb, Paramount og hver enkelt af de andre sagsøgere mener sig berettiget til at opkræve i hhv. vederlag og erstatning.

Til støtte for den nedlagte påstand gøres det sammenfattende gældende,

- at påstanden er for uklar og upræcis til at kunne tages under påkendelse.

LASERDISKEN

Subsidiært over for sagsøgernes påstand 4: Frifindelse

Vederlagskravet og sammenligningen med piratkopiering

Sagsøgerne har begrundet vederlagskravet (og beregnet størrelsen) på en sammenligning med piratkopiering. Det bemærkes i den forbindelse, at både ophavsretsloven og infosoc-direktivet omfatter ophavsmanden, altså den person, der med sin kunstneriske indsats har kreeret værket. Ofte overdrager ophavsmanden ved aftale en udnyttelsesret i form af eksemplar fremstilling til den producent, der har investeret økonomisk i værket. Producenter til kommercielle film vil tit videreoverdrage udgivelsesrettigheder til lokale licenshavere, der på den måde erhverver en ret til at udgive værket på deres eget sprog, jfr. Sandrew-Metronomes brev og de kontrakter, der blev fremlagt i udlejningssagen. Fødekæden kan illustreres således:

filmens ophavsmænd => filmens producent => filmens licenstagere

Et salg af en lovligt udgivet dvd-plade sikrer et vederlag til alle involverede. Licenstageren, der står bag udgivelsen får sit vederlag direkte af butikken eller grossisten som en del af prisen for dvd-pladen, og via licensaftalen får filmens producent sin andel, der gør det muligt for ham at få udbytte af sin investering i filmen. Producenten betaler ophavsmændene, så de kan hellige sig deres kreative og skabende indsats.

Den fødekæde brydes af piratkopiering. Fremstilling og distribution af piratkopier går ud over både producenten og ophavsmændene, som snydes for deres rimelige og nødvendige vederlag. Lovgiver ønsker at skabe et incitament til producenter, så de får lyst til at investere i filmproduktion, og de ønsker at give ophavsmændene mulighed for at leve af deres kunst. Det er baggrunden for, at piratkopiering er forbudt.

Sagsøgerne støtter vederlagskravet på en dom i en sag om ulovlig distribution af film, hvor der *ikke* er betalt vederlag til nogen. Det er en usammenlignelig situation, og nærværende situation illustreres måske bedre på følgende måde:

filmens ophavsmænd => filmens producent => filmens licenstagere 1
filmens ophavsmænd => filmens producent => filmens licenstagere 2
filmens ophavsmænd => filmens producent => filmens licenstagere 3

Når filmindustrien har produceret en film og udgiver den på verdensmarkedet, sker det gennem flere licenstagere. Uanset hvilken licenstagere, der har udgivet den enkelte dvd-plade, vil en del af det betalte vederlag nå tilbage til filmens producent, som heraf betaler filmens ophavsmænd.

De enkelte sagsøgere er hver især blot én af mange licenstagere til samme film. Uanset hvilken licenstagere dvd-plader, jeg køber, betaler jeg et vederlag. De rettighedsgrupper, som lovgiver ønsker at beskytte med henblik på at sikre en fremtidig filmproduktion til gavn for samfundet, får vederlag i forbindelse med hvert eneste køb og salg af en importeret dvd-plade i Laserdisken. For filmens producent og filmens ophavsmænd er vederlagskravet i påstanden ikke udtryk for, at de kompenseres for, at jeg ved piratkopiering har snydt dem for vederlag. Det er derimod udtryk for, at de vil have vederlag *udover* den andel, de var berettiget til og fik, da jeg købte og betalte dvd-pladerne.

I forbindelse med piratkopiering kan en licenstagere med god grund anføre, at hans eneret til eksemplar fremstilling krænkes. Hvis en pirat skulle finde på at bestride det, kan licenstageren nemt få producentens støtte til at jage piraten, men det bestrides, at nogen filmproducent har en gyldig grund til at gøre vederlagskrav gældende overfor mig.

LASERDISKEN

Sagsøgerne er hverken producenter eller ophavsmænd til nogen af de film, der er omfattet af sagen. De har intet at gøre med produktionen af de film, der er omfattet af sagen. Sagsøgerne er licenstagere. De er købmænd. De har betalt for udgivelsesrettigheder til danske versioner, og dem tjener de penge på. De tjener ikke penge på andre licenshaveres udgivelser, men dem har de heller ikke investeret i. Alle licenshavere har en interesse i at forhindre piratkopiering, men indbyrdes er de konkurrenter. I modsætning til producenter og ophavsmænd tjener de kun penge, når deres egne udgivelser sælges.

Vederlagskravet svarer groft sagt til, at jeg vil kræve vederlag af de kunder, som køber dvd-plader i Stereo Studiet i stedet for i Laserdisken. Hvorfor skal lige præcis sagsøgerne kompenseres for, at jeg har solgt udgivelser fra andre licenshavere? EU er et enhedsmarked, der p.t. består af 27 medlemsstater. Jeg skal ikke kunne sige, om der er lige så mange sprogområder i EU som medlemsstater, men principielt kunne der være 26 andre licenstagere, som kan hævde, at hvis sagsøgerne skal have vederlag, så skal de også.

Spørgsmålet om fortolkningen af regional konsumtion er ikke afgjort, men skulle det vise sig, at det betyder, at import fra USA er strengt forbudt, skal jeg naturligvis respektere det og undlade at importere. Men uanset om det måtte blive resultatet, kan det ikke føre til, at lige netop sagsøgerne har et særligt krav på at modtage et vederlag af mig.

Sammenligningen med import af lovligt udgivne dvd-plader med distribution af piratkopierede film må afvises, og dermed afvises også kravet om vederlag til sagsøgerne.

Til støtte for den nedlagte påstand fsva. vederlag gøres det sammenfattende gældende,

- at min import af film, hvortil rettighedshaverne i kraft af min betaling for filmene får det ønskede vederlag til gavn for producent og ophavsmænd, ikke kan sammenlignes med distribution af piratkopier, hvor producent og ophavsmænd snydes for vederlag,
- at betaling af vederlag fører til dobbeltbetaling til producenter og ophavsmænd, og
- at intet tyder på, regional konsumtion er indført for at give netop sagsøgerne ret til at modtage vederlag for salg af film, der allerede er udgivet af *andre* licenstagere.

Erstatningskravet og culpa og tabsbegrænsningspligt

Indledningsvist skal det understreges, at mit tilbud til FDVs medlemmer den 12. februar 2002 ikke er en tiltrædelse af, at sagsøgerne er berettiget til at gøre indsigelse mod parallelimport. Jeg agerede i åbenhed efter advokat Johan Schlüters fortolkning i et specifikt forsøg på at undgå en konflikt, mens betydningen af regional konsumtion blev undersøgt nærmere.

Konflikten er skabt af sagsøgerne selv, og formålet er formentlig som Clement Salung Petersen konkluderede: *“At udnytte den nemme adgang til fogedretten til at opnå en de facto udvidelse af den immaterialretlige beskyttelse i strid med den samfundsmæssige afbalancering af rettighederne, som den materielle immaterialret bygger på”*.

Et simpelt svar på mit spørgsmål kunne have forhindret uønsket parallelimport, men det ville ikke have forhindret en retlig undersøgelse af regional konsumtion. Fortrinsstillingen for fogedretten og Vestre Landsret blev effektivt udnyttet til at opnå den ønskede fortolkning, uden at den blev undersøgt. Betydningen af sagsbehandlingen ved EF-domstolen blev heller ikke undersøgt. I kæremålet efter fogedforretningen tillod Vestre Landsret kun sagsøgerne at kommentere dommen (og sagen). I den første justificationssag blev spørgsmålet ikke behandlet, og det har heller ikke været behandlet i nærværende sager.

For mig var det klart fra starten, at sagsøgerne bevidst havde konstrueret en situation, de kunne bruge til at tvinge mig til at afstå fra at importere i det hele taget. De var ikke tilfreds med at forbyde parallelimport. De ville også ramme den specialimport, som Laserdisken er kendt for.

LASERDISKEN

Må en sagsøger selv konstruere en situation med henblik på at kræve erstatning? Jeg spurgte advokat Per Christensen i en e-mail den 16. december 2005 med følgende eksempel:

“Jeg besøger dig og beder om at låne toilettet. Du henviser mig til, at jeg skal bruge badeværelset ovenpå, hvor du ved, at afløbet er stoppet. Jeg glemmer at lukke for vandet, og fordi afløbet er stoppet, løber vandet over. Du lader vandet løbe i 2,5 år, hvorefter hele huset er ødelagt, og du anlægges derfor erstatningssag.

En sådan sag vil formentlig blive afvist - især hvis det f.eks. kan påvises, at du har fyldt mig med øl med henblik på at gøre mig trængende, og især hvis du har haft kendskab til, at afløbet var stoppet, og at vandhanen var vanskelig at lukke helt til.

Jeg efterlyste juridiske termer og fik dem i betingelserne om culpa og tabsbegrænsningspligt. Det gøres gældende, jeg ikke kan anses for at have handlet culpøst i forhold til sagsøgerne, når jeg har handlet efter sagsøgernes egen advokats fortolkning, som den er beskrevet på vegne af sagsøgerne overfor lovgiver under lovforslagets behandling.

Der henvises til advokat Johan Schlüters brev til Kulturudvalget den 29. oktober 2002 og hans udtalelse under ekspertmødet den 13. november 2002. De er gennemgået og citeret i afsnit 7. Det fremgår af begge udtalelser, at man kan importere, *medmindre* en rettighedshaver “*kan og vil*” gribe ind. Det står særligt klart i forbindelse med udtalelsen om specialimport, hvor han anførte, at “*det er klart, at man kan importere*”, for “*der er ingen til at forbyde det*”.

På den baggrund kan jeg ikke anses for at have handlet culpøst i forhold til sagsøgerne. Jeg har selv betalt for en registrering af sagsøgernes udgivelser, og jeg har positivt henvendt mig til hvert enkelt selskab med meddelelsen om, at et simpelt forbud er nok uden et formkrav af nogen art: “*Et enkelt JA vil blive respekteret for hele Deres rettighedsbibliotek*”, skrev jeg.

Det tilføjes, at kulturministerens reaktion på advokat Johan Schlüters brev ikke gav anledning til at tvivle på, at hans fortolkning var korrekt, og at det derfor kan lægges til grund, at det var på det grundlag, at lovforslaget blev vedtaget.

Kulturudvalget bad kulturministeren om at kommentere henvendelsen, og den del, der vedrørte import, besvarede ministeren den 7. november 2002 med følgende ordlyd:

“Jeg hæfter mig endvidere ved, at Johan Schlüter anfører, at lovforslaget ikke vil være til hinder for specialimport af smalle udgivelser på film- og musikområdet, idet der ikke vil være anledning til at forbyde en sådan import, hvis ikke der findes en dansk enerettighedshaver.”

Det første jeg gjorde, da fogedretten havde meldt sin ankomst den 29. november 2002, var at udlevere en kopi af mit brev til FDVs medlemmer. Advokat Lars Segato svarede jfr. retsbogens side 3, “*at hans klienter ikke havde nogen forpligtelse til at reagere på rekviriti skrivelse*”. Det har imidlertid betydning i forbindelse med det nedlagte erstatningskrav, fordi et svar på min skrivelse havde medført, at parallelimporten blev indstillet. Ligesom huset i eksemplet ville være reddet, hvis ejeren havde lukket for vandet, kunne sagsøgerne have undgået den parallelimport, de nu kræver erstatning for, blot ved at sende mig en e-mail eller et brev.

Det bemærkes, at advokat Torben Steffensen, der stod bag stævningen den 13. december 2005, i brevet den 6. januar 2003 positivt havde lovet at give mig besked, hvis andre end SF Film A/S og Scanbox Danmark A/S gav ham en tilbagemelding, og at mit brev til FDV den 9. februar 2002 var tilstilet advokat Niels Bo Jørgensen, der stod bag rekviritionen den 11. oktober 2005. Specielt de to var orienteret om min adfærd, men valgte at lade som ingenting i næsten tre år.

LASERDISKEN

Til støtte for den nedlagte påstand fsva. erstatning gøres det sammenfattende gældende,

- at advokat Johan Schlüter på vegne af sagsøgerne overfor Kulturudvalget under lovforslagets behandling skriftligt den 29. oktober 2002 påpegede, at det hidtil *fejlagtigt* var lagt til grund, at der var tale om et totalt forbud mod parallelimport, og at han i den sammenhæng selv lancerede den forudsætning, at en rettighedshaver *“i givet fald kan og vil gribe ind over for importen”*,
- at advokat Johan Schlüter som partsrepræsentant på vegne af filmproducenterne på ekspertmødet i Kulturudvalget den 13. november 2002 igen gav udtryk for, at man kan importere, når der ikke er nogen *“til at forbyde det”*,
- at kulturministeren som svar på Kulturudvalgets ønske om en kommentar til advokat Johan Schlüters brev den 7. november 2002 ikke tog afstand fra hans fortolkning,
- at jeg ikke har skjult mig under dække af uklare forbud, men tværtimod har gjort det let for sagsøgerne at meddele et uspecificeret forbud som den eneste betingelse for, at jeg indstillede parallelimporten for titler, de havde danske rettigheder til,
- at advokat Torben Steffensen i brevet den 6. januar 2003 positivt havde lovet at give besked, hvis han fik en tilbagemelding fra andre end SF Film og Scanbox Danmark,
- at kun SF Film og Scanbox Danmark meddelte forbud mod parallelimport, og
- at de erstatningsretlige betingelser vedrørende culpa og tabsbegrænsningspligt ikke er opfyldt, og at sagsøgerne derfor ikke kan gøre erstatningskrav gældende.

Om behandlingen af modpåstanden

“Sagsøgerne tilpligtes at anerkende, at ophavsretslovens § 19, stk. 1 medfører, at ophavsmandens (eventuelle) forbud mod spredning af eksemplarer af et værk, der er bragt på markedet af ham eller med hans tilladelse uden for EØS-området, får retskraft i henhold til ophavsretsloven, men ophavsretslovens § 19, stk. 1 pålægger ikke en forhandler en pligt til at erhverve positivt samtykke, før han viderespreder et eksemplar af et værk, der er bragt på markedet af ophavsmanden eller med hans tilladelse uden for EØS-området.”

Dette spørgsmål om ophavsretslovens fortolkning jfr. betydningen af indførelsen af regional konsumtion er sagernes principielle spørgsmål og reelle tvist. Påstanden er støttet på den afklaring, der skete for mig under behandlingen af sag C-479/04 (Laserdiskens ApS mod kulturministeriet) ved EF-domstolen. Påstanden er nedlagt i et sagsanlæg mod kulturministeriet, der ikke deltog i den mundtlige forhandling i Luxembourg, og som måske af den årsag ikke fandt ud af, at problemet i forhold til konkurrencereglerne skyldes en forkert fortolkning.

Efter EF-domstolens dom var der enighed om, at regional konsumtion af spredningsretten har afløst international konsumtion, men der er uenighed om de pligter, der derved pålægges mig som importør af filmværker. Jeg anlagde sagen for at få det autoritativt afgjort.

Den 14. marts 2008 afgjorde dommer Ole Høyer, Retten i Aalborg, ved kendelse i den sag, at fortolkningen af ophavsretslovens § 19 i forhold til bestemmelsen i infosoc-direktivets artikel 4 vedrører lovfortolkning og herunder fortolkning af EU-lovgivning i forhold til national ret. Han fandt på den baggrund, at sagen er af principiel karakter jfr. retsplejelovens § 226, stk. 1, og han henviste sagen til behandling ved Vestre Landsret i første instans.

Derefter, den 22. april 2008, ændrede sagsøger påstandene i nærværende sag, hvorefter påstand 1 også vedrører fortolkningen af ophavsretslovens § 19. I den formulering tilpligtes jeg reelt at anerkende den fortolkning, jeg allerede i sagen mod kulturministeriet har udpeget som forkert. Derefter gik jeg nærmest ud fra, at byretten om nødvendigt afventede en afgørelse i den principielle retssag, der allerede var henvist til behandling i landsretten i første instans.

LASERDISKEN

Situationen ændrede sig, da Vestre Landsret den 7. oktober 2008 afgjorde, at spørgsmålet ikke skal afgøres i en sag mellem mig og kulturministeriet, men i en sag mellem mig og rettighedshavere til værker, jeg har spredt i Danmark.

Jeg forventer at blive frifundet i nærværende sager på grund af de foranstaltninger, jeg har gjort for at undgå den parallelimport, sagsøgerne anfægter, og på grund af de fejl, der er begået, og derfor er det unødvendigt at tage stilling til den rette fortolkning af ophavsretsloven.

Det tiltrædes ikke desto mindre jfr. side 3 i sagsøgernes processkrift den 8. september 2008, at det kan lægges til grund, at parterne er uenige om fortolkningen af ophavsretslovens § 19.

Selvom det var mit ønske at undgå en strid med sagsøgerne, må det konstateres, at det ikke lykkedes, og hvis domstolene foretrækker at påkende påstanden i en sag mod sagsøgerne i stedet for i sagen mod kulturministeriet, har jeg besluttet, at jeg ikke vil modsætte mig dette.

Jeg har derfor meddelt Kammeradvokaten, at jeg er parat til at hæve sagen mod kulturministeriet, hvis retten vil behandle påstanden i nærværende sag med respekt for byrettens kendelse om henvisning.

Bemærkninger om retskraftige kendelser

Jeg har bemærket, at Peter Schönning har anført, at der foreligger retskraftige afgørelser om, at sagerne ikke skal henvises. Det bemærkes i den forbindelse, at byrettens kendelse herom den 15. oktober 2008 er truffet uden at iagttage, at der efter min indlevering af processkrift herom skete det, at sagsøgerne tiltrådte, at uenigheden vedrører ophavsretslovens fortolkning, og at Vestre Landsret afsagde ovennævnte dom. Kendelsen den 30. oktober 2008 vedrører afvisning af at behandle spørgsmålet påny, idet dommerfuldmægtig Lene Holm Trøst henviste til den aftalte tidsfrist den 11. august 2008. Reelt nægtede hun at iagttage de ændrede forudsætninger. Ingen af disse kendelser forhindrer, at byretten revurderer spørgsmålet.

Det følger af retsplejelovens § 226, stk. 4, at en kendelse, hvorved en sag henvises, ikke kan indbringes for højere ret. Det må forstås således, at kendelsen har retskraft i sig selv. Hvis et spørgsmål, hvorom der allerede er truffet afgørelse om, at det har principiel karakter, bliver behandlet i en anden sag med en anden modpart, gør det ikke i sig selv spørgsmålet mindre principielt. Det vil være en omgåelse af retsplejelovens § 226, stk. 4, hvis byretten ser bort fra kendelsen og behandler påstanden i stedet for at henvise sagen. Det bemærkes, at grundlaget for Ole Høyers kendelse både var et særligt processkrift om sammenhængen mellem spørgsmålet om fortolkning og sag C-479/04, og et særligt processkrift om den samfundsmæssige betydning, dvs. dets principielle karakter. Grundlaget for Lene Holm Trøsts kendelse er en modvilje mod at tage hensyn til de ændrede forudsætninger. I givet fald må retten vælge, om den vil se bort fra Ole Høyers kendelse eller revurdere Lene Holm Trøsts kendelse. Jeg afventer rettens afgørelse, hvorefter jeg vil give Kammeradvokaten og Højesteret besked.

Forslag til sagernes fortsatte behandling

Min holdning er den samme som i 2003: Spørgsmålet om fortolkningen af infosoc-direktivet og regional konsumtion og sammenhængen mellem et importforbud og konkurrencereglerne bør undersøges grundigt.

En sådan undersøgelse bør heller ikke være påvirket af det fnidder, sagsøgerne har bragt ind i sagen ved at forsøge at fremstille mig som en notorisk videopirat. Mit forslag er derfor, at deres anklager afvises først, jfr. mit forslag til behandling af sagsøgernes påstande.

Når sagsøgernes påstande enten er afvist, eller jeg er blevet frifundet, kan uenigheden om ophavsretslovens fortolkning få den seriøse behandling, dette vigtige spørgsmål fortjener.

LASERDISKEN

Om bevisførelsen

Bevisførelsen vil ske ved fremlæggelse af bilag, afgivelse af forklaring og afhøring af vidner. På nuværende tidspunkt er det vanskeligt at sige, hvor omfattende bevisførelsen vil være. Det kommer an på, om sagsøgerne eller jeg skal løfte bevisbyrden.

Efter min opfattelse har sagsøgerne blot dokumenteret, at de har udgivet en masse film, og at jeg frem til den 29. november 2005 har solgt en masse importerede film. Jeg kan ikke se, at sagsøgerne dermed har dokumenteret, at det er nødvendigt at nedlægge fogedforbud over for mig, eller at sagsøgerne er berettiget til at kræve erstatning af mig.

Jeg vil principielt bestride, at sagsøgerne er berettiget til at fremlægge bilag, der hidrører fra den bevissikring, der blev foretaget den 29. november 2005. Hvis retten følger mit forslag til behandling af sagerne, vil det imidlertid heller ikke blive aktuelt.

Følgende personer har erklæret sig villige til at afgive forklaring om faktiske forhold:

Advokat Jakob Axel Nielsen (MF)
Advokat Henrik Karl Nielsen, Norsker & Co.
Advokat Per Christensen, Hjulmand & Kaptain
Advokat Anders Hjulmand, Hjulmand & Kaptain
Revisor Jørn E. Hansen, Dansk Revision
Revisor Jakob Christensen, Dansk Revision
Indkøber Anders Madsen, Proshop ApS
Journalist Lars Borberg, Nordjyske Stiftstidende
Redaktør Peter Risby Hansen, tidsskriftet "Alt om dvd"
Tidligere medarbejder Kenn T. Andersen
Tidligere medarbejder Anja Andersen
Tidligere medarbejder Morten Dam Madsen
Tidligere medarbejder Mogens Vestergaard
Medarbejder Niels Ole Pedersen
Medarbejder David Bjerre

Jeg undgår helst at ulejlig alle disse mennesker unødvendigt. Jeg foreslår som løsning, at jeg på et tidspunkt i forløbet laver en liste over faktiske omstændigheder (provokationer), som sagsøgerne tager stilling til, så der kun indkaldes vidner i forbindelse med omstridte fakta.

Min bevisførelse afhænger også af, om sagsøgerne pålægges at løfte bevisbyrden, eller om jeg pålægges at modbevise sagsøgernes udokumenterede påstande.

Følgende vidne ønskes indkaldt af retten:

Fogedrettens IT-sagkyndige Thomas Førby fra Datahuset Thisted A/S

Aalborg, den 9. marts 2010

Hans Kristian Pedersen

LASERDISKEN

Til sagsøgte processkrift A fremlægges følgende:

Bilag sidetal

Om anvendelsen af fogedretten og virkningen af den valgte fortolkning:

- A. 5 Advokaten 2/2009: Nem adgang til fogedforbud åbner for misbrug, 16/3-2009
- B. 5 Konkurrencestyrelsens redegørelse 2005: Musik, film og konsolspil
- C. 2 Retsplejerådets betænkning om arrest og forbud, 1107/1987

Om forhåndstvivilen om infosoc-direktivets importbegrænsende virkning:

- D. 2 Europa-parlamentets betænkning om infosoc-direktivet, 28/1-1999
- E. 1 Kulturministeriets svar til Kulturudvalget vedr. Laserdiskens import, 16/8-2000
- F. 2 Europa-parlamentets og Rådets direktiv 2001/29/EF af 22. maj 2001 (infosoc)
- G. 2 EU-kommissionens kommissær Mario Monti om importbegrænsninger, 11/6-2001

Om lovforslagets behandling i efteråret 2002:

- H. 3 Lovforslag nr. L 19: Forslag til Lov om ændring af ophavsretsloven, 2/10-2002
- I. 1 Laserdiskens pressemeddelelse om importforbuddet, 21/10-2002
- J. 1 Berlingske Tidende: Det kulturelle jerntæppe, 26/10-2002
- K. 2 Kulturministeriets notat om den ophavsretlige eneret, 29/10-2002
- L. 4 Advokat Johan Schlüters brev til Kulturudvalget vedr. parallelimport, 29/10-2002
- M. 1 Kulturministeren til Kulturudvalget om Johan Schlüters fortolkning, 7/11-2002
- N. 4 Ekspertmødet i Kulturudvalget (uddrag), 13/11-2002

Min korrespondance med FDV og dets medlemmer:

- O. 2 Laserdisken til FDV: Forligsforslag, 13/12-2002
- P. 1 Laserdisken til FDV: Diverse forslag om at registrere "forbudte" titler, 27/12-2002
- Q. 1 FDV til Laserdisken: Meddelelse vedrørende medlemmernes holdning, 6/1-2003
- R. 1 Laserdisken til FDV: Anmodning om præcisering af "forbudte" titler, 7/1-2003
- S. 1 Sandrew-Metronome til Laserdisken om deres rettigheder, 15/1-2003
- T. 1 FDV til Laserdisken: Opfordring om at kontakte de enkelte medlemmer, 5/2-2003
- U. 1 Laserdisken til FDVs advokat: Orientering om Laserdiskens import og salg, 9/2-2003
- V. 1 Laserdisken til FDVs medlemmer: Tilbud om at forbyde import, 12/2-2003
- X. 1 SF Film til Laserdisken: Forbud mod parallelimport, 17/2-2003
- Y. 1 Scanbox til Laserdisken: Forbud mod parallelimport, 4/3-2003
- Z. 1 Laserdisken til Scanbox: Send fortsat release-informationer jfr. forbud, 7/4-2003

Vedrørende Laserdisken ApS:

- AA. 1 Hans Kristian Pedersens momsoplysninger for indkomståret 2004
- AB. 2 Skatteankenævnet om en juridisk person, 6/1-2005
- AC. 1 Laserdisken til Skatteankenævnet om anpartsselskabet, 20/1-2005
- AD. 2 Skatteankenævnets accept af formålet med anpartsselskabet, 1/3-2005
- AE. 1 Laserdisken til Skattecenter Aalborg om lukning af Laserdisken ApS, 19/11-2005

LASERDISKEN

Bilag sidetal

Begivenhederne omkring fogedforretningen den 29. november 2002:

AF.	1	Nordjyske Stiftstidende: Razzia mod Laserdisken, 30/11-2005
AG.	2	Liste over dvd-plader fjernet fra hylderne i Aalborg, 29-30/11-2005
AH.	1	Medarbejder Mogens Vestergaards morgenrapport, 30/11-2005
AI.	1	Laserdisken informerer, nyhedsbrev til ca. 10.000 abonnenter, 30/11-2005
AJ.	1	Nordjyske Stiftstidende: Bondefanget af byretten, 6/3-2007
AK.	2	Nordjyske Stiftstidende: Filmstrid for retten, 17/7-2009

Korrespondance og afgørelser i retssagerne:

AL.	9	Sagsøgernes forbuds- og bevissikringsrekvisition I, 11/10-2005
AM.	7	Fogedrettens kendelse, 29/11-2005
AN.	9	Sagsøgernes stævning i sag I, 13/12-2005
AO.	1	Min e-mail til advokat Per Christensen om erstatning, 16/12-2005
AP.	1	Min anmodning til Vestre Landsret om at returnere filmene, 23/12-2005
AQ.	1	Mit svarskrift til Retten i Aalborg, 23/1-2006
AR.	3	Sagsøgernes svarskrift til Vestre Landsret, 24/1-2006
AS.	1	Mit brev til Vestre Landsret om svarskriftet jfr. bilag 32, 28/1-2006
AT.	5	Vestre Landsrets kendelse i kæremål I, 14/9-2006
AU.	2	Advokat Henrik Karl Nielsen til fogedretten, 25/9-2006
AV.	10	Sagsøgernes forbuds- og bevissikringsrekvisition II, 5/10-2006
AX	1	Sagsøgernes duplik til fogedretten i sag II, 4/12-2006
AY.	1	Laserdisken til fogedretten om salget af "101 Dalmatians II", 12/12-2006
AZ.	4	Sagsøgernes processkrift om rette sagsøgte, 29/1-2007
BA.	2	Udskrift af retsbogen om sagens sagsøgte, 7/3-2007
BB.	2	Sagsøgernes kæreduplik til Vestre Landsret i sag II, 10/9-2007
BC.	3	Vestre Landsrets kendelse i kæremål II, 8/10-2007
BD.	2	Advokat Henrik Karl Niensens forligstilbud, 17/10-2007
BE.	1	Laserdisken til Retten i Aalborg, protest mod bilag, 4/2-2008
BF.	5	Retten i Aalborg, dom mod Laserdisken ApS, 5/3-2008
BG.	2	Sagsøgerne lægger fortolkningsuenigheden til grund, 8/9-2008
BH.	3	Retten i Aalborg, kendelse om ikke at henvise, 15/10-2008
BI.	3	Retten i Aalborg, kendelse om ikke at re-vurdere spørgsmålet, 30/10-2008

Retssagen om ophavsretslovens fortolkning:

BJ.	3	Retten i Aalborg, henvisningskendelse om ophavsretslovens fortolkning, 14/3-2008
BK.	3	Vestre Landsret, dom om ophavsretslovens fortolkning, 7/10-2008

Vidneerklæringer:

BL.	7	Min partsforklaring til Vestre Landsret, 13/7-2006
BM.	1	Medarbejder David Bjerres forklaring til Vestre Landsret, 12/7-2006
BN.	2	Medarbejder Morten Dam Madsens forklaring til Vestre Landsret, 12/7-2006
BO.	1	Redaktør Peter Risby Hansens forklaring til fogedretten, 10/10-2006
BP.	1	Udtalelse fra indkøber Anders Madsen, Proshop ApS, 1/3-2007
BQ.	1	Udtalelse fra advokat Henrik Karl Nielsen, Norsker & Co, 14/3-2008

Til processkriftet om rette sagsøgere fremlægges følgende:

Bilag sidetal

Infosoc-direktivet og forbuddet mod en opdeling af det indre marked:

BR.	4	Kulturministeriets procedureindlæg om opdelingen af det indre marked, 19/3-2010
BS.	6	EF-domstolens retsmøderapport i sag C-479/04, 20/1-2006
BT.	2	Kommissionens skriftlige indlæg til EF-domstolen i sag C-479-04, 18/3-2005
BU.	2	Højesterets dom om ophavsretslovens fortolkning, 3/5-2010

Protest mod fremlæggelse af bilag:

BV.	3	Østre Landsrets kendelse om ophævelse af bevissikringen, 3/10-2007
-----	---	--

Nye bilag med ekstrakten:

BX	5	Sagsøgernes bilag 2-3 til fogedretten om sagsøgtes hjemmeside, 15/7-2005
BY	1	Sagsøgernes bilag 4 til fogedretten om sagsøgtes faktura, 15/7-2005
BZ	1	CVR-registret om cvr-nr. 10 19 42 45, 15/7-2005
CA	1	Faktura fra Paramount, 7/9-2005
CB	1	Sagsøgtes e-mail til Paramount om nyt cvr-nr, 12-9/2005
CC	1	Faktura fra Paramount, 9/11-2005
CD	1	Sagsøgtes e-mail til advokat Per Christensen om et møde, 8/12-2005
CE	1	Sagsøgtes e-mail til advokat Per Christensen om "rette part", 10/1-2006
CF	2	Advokat Casper Nørgaard om "rette part", 18/1-2006
CG	2	FDV til Østre Landsret om "rette part" og Vestre Landsret, 23/5-2007
CH	2	Udskrift af Retsbogen for Retten i Aalborg om "101 Dalmatians II", 24/3-2009
CI	1	Sagsøgtes præcisering til Retten i Aalborg, 27/3-2009
CJ	1	Retten i Aalborg bekræfter sagsøgtes præcisering, 6/4-2009
CK	1	Sagsøgtes redegørelse for den valgte metode, 14/1-2007
CL	1	Retsassessor Dorete Bager til sagsøgte, 7/1-2011
CM	2	Retten i Aalborg, dom vedrørende "rette part", 25/9-2007
CN	1	DK-hostmaster om ejeren af domænet laserdisken.dk, 15/7-2005
CO	2	Sagsøgerne til Retten i Aalborg om justificationssagens indhold, 11/3-2008
CP	1	Henrik Karl Nielsens anmodning til fogedretten, 12/10-2006
CQ	2	Sagsøgernes angivelse af bevissikringstidspunktet i processkrift I, 1/7-2009
CR	2	Højesterets dom om ophavsretslovens fortolkning, 3/5-2010